

แพรวสำนักพิมพ์

อโคกสง

ปราปต์

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ กั ญ

‘คนเราเนี่ย ต่อให้อ่านหนังสือมากมายหรือละเอียดขนาดไหน
แต่ถ้าไม่คิดตาม หรือคิดตามแต่ใช้ตรรกะกับวิจารณ์ญาณผิดๆ
สุดท้ายอ่านจบอาจจะโง่ยิ่งกว่าคนไม่ได้อ่านอะไรเลยซะอีกนะครับ’

-ปราปต์

คำนำสำนักพิมพ์

งานของปรปักษ์ยังคงมีเสน่ห์ในลายเส้นที่ชัดเจนเสมอมา เช่นกันกับคติฆาตกรรมครั้งนี้ที่หยิบยืมบรรยายของฉากต่างๆ จากวรรณกรรมในตำนานเรื่อง นิทานเวตาล พระนิพนธ์ของกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.) และ เวตาลปัญญาวิมลคดี ฉบับแปลภาษาไทยโดยศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ศรี แยมันดดา มาใช้ รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เขียนทำการบ้านมาเป็นอย่างดี ใส่ลงไปในแต่ละครทำให้เกิดมิติด้วยปมอันหลากหลาย ส่งผลให้ยากที่จะคาดเดาได้ว่าใครกันแน่คือต้นเหตุแห่งคดีนี้ และ ‘อะไร’ ที่เป็นชนวนก่อให้เกิดเรื่องราวทั้งหมด

อโศกสาง เป็นเรื่องราวของคดีที่สองในชุด *สิงพาดกลอน* หลังปิดคดีแรกที่บ้านหลาวไป ไตรตรึงษ์ก็ตัดสินใจออกจากราชการ และเปิดสำนักงานนักสืบในชื่อ ‘สิงพาดกลอน’ แน่่อนว่าไม่ลืมชวนมโหตรเพื่อนรัก (หรือจะรักเพื่อน) มาร่วมสำนักด้วย งานที่ไตรตรึงษ์ได้รับการว่าจ้างจากลูกค้าส่วนใหญ่นั้นก็ไม่ค่อยเป็นชิ้นเป็นอัน แถมเกินครึ่งในนั้นเขาก็จับได้ว่าผู้ว่าจ้างแค่อยากใกล้ชิดอดีตหมวดหนุ่มสุดหล่อเท่านั้นเอง

วันหนึ่ง สารนิจ นักข่าวที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับไตรตรึงษ์ตั้งแต่คดีแรกในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ก็ติดต่อเขาว่ามีญาติของเหยื่อ ‘คติฆาตกรรมนิทานเวตาล’ ต้องการความช่วยเหลือจากนักสืบ คติฆาตกรรมดังกล่าวได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างมาก คนร้ายจัดฉากฆาตกรรมโดยอาศัย

ภายในเวลาอันรวดเร็ว ก่อนจะพบศพสาม
รวมต่อเนื่องอย่างสมบูรณ์แบบ
รังต้องช่วยสืบแล้วละว่าใครกันที่เป็นเวตาล

๙๙พรสวรรค์พิมพ์

๙๙พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้เขียน

ชายใดไม่เที่ยวเที่ยวไป ทุกแคว้นแดนไพร มีอาจประสบพบสุข
ชายใดอยู่เหยาเนาทุกข์ ไม่เดินชนชุก ก็ชื่อว่าชั่วมัวเมา ฯ...

นี่เป็นความทรงจำแรกของผมเกี่ยวกับ นิทานเวตาล กาพย์ฉบับ 16 นี้
ถูกบรรจุอยู่ในหนังสือเรียนภาษาไทยชั้นมัธยม อาจารย์เล่าให้ฟังว่ามาจาก
นิทานเรื่องหนึ่งของเวตาล แกเล่าว่าโครงเรื่องใหญ่เป็นอย่างไร เวตาลหน้าตา
ยังงៃ ผู้แต่งเป็นใคร แต่จนแล้วจนรอดผมก็ไม่ได้ข้ามไปอ่านเล่มจริง และ
เพราะรู้สึกเสมอว่านี่เป็นวรรณกรรมเก่า เป็นสิ่งที่ถูกบังคับเรียน แม้จะถูก
พร่ำสอนมาว่ามีความดีงามอย่างไร จึงไม่เคยคิดอยากขวนขวายหาเล่มเต็ม
มาอ่านเลยสักนิด

กระทั่งช่วงหนึ่งของชีวิตที่เริ่มเติบโตขึ้น รู้สึกว่าอ่านงานแบบที่อ่าน
เสมอมากกลับไม่สนุกสักเรื่อง จึงลองข้ามไปหาอะไรใหม่ ๆ ที่ไม่เคยคิดจะอ่าน
มาเปิดดู ผมไล่ซื้อหนังสืออ่านนอกเวลาหลายเล่มที่ไม่เคยซายตาแล และ
พบว่าเมื่ออ่านในช่วงเวลาที่เหมาะสม มันกลับสนุกอย่างไม่น่าเชื่อ

นิทานเวตาลเองก็เป็นเช่นนั้น ทั้งที่เป็นงานเก่ามาก แต่ระหว่างอ่าน
กลับไม่รู้สึกเซย เติบโตด้วยอารมณ์ขัน (ที่ยังไม่ผิดเลยแม้ในปัจจุบัน)
เสียดสี มีลูกล่อลูกชน แสดงแนวคิดและวิถีชีวิตอย่างชวนให้ตรึงต่อ
โครงเรื่องแปลกประหลาด แถมรายละเอียดในการเขียนทั้งร้อยแก้ว
ร้อยกรองยังตรึงอยู่หมัดจนต้องอ่านรวดเดียวจบ ตามด้วยเครื่องร้อนทันที
รู้สึกว่านี่คือวัตถุดิบสำคัญที่ควรนำไปต่อยอด ควรได้ชวนคนที่ไม่เคยคิด
จะอ่านให้มาอ่านด้วยกัน

นั่นคือจุดเริ่มต้นของ *อโคตาสง*

ผมเขียน *อโคตาสง* ครั้งแรกหลังจากเขียน *กาหลมหรทึก* จบไปไม่นาน
(เขียนก่อน *สิงพาดกลอน*) แต่อาจเพราะเพลงยุทธ์ยังไม่แก่กล้า สุดท้าย

จึงไม่สามารถนำพาเนื้อเรื่องไปถึงจุดจบได้ ต้นฉบับและรายละเอียดต่างๆ ที่ทดไว้ถูกเก็บใส่ลิ้นชักยาวนาน จวบวันที่รู้สึกว่าจะเริ่มเข้าไคล โครงเรื่องเดิม จึงถูกนำมาพัฒนาใหม่ ผูกรวมกับโครงไตรคดีที่สอง เสริมรายละเอียด และประเด็นต่างๆ จากการตีความสถานการณ์ปัจจุบัน...

ในที่สุด เมื่อต้นฉบับนี้สำเร็จเป็นหนังสือได้ ความดีทั้งหลายที่ท่าน อาจพบ ล้วนเกิดจากงานต้นฉบับที่ส่งพลังมามากมายขนาดนี้ นิทานเวตาล โดยกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ รวมถึง เวตาลปัญญาวิจิตร ฉบับแปลภาษาไทย โดยศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ศรี แย้มนัตตา ส่วนหากมีข้อผิดพลาดใด นั่นคือ ความไม่ประสาและยังด้อยวิชายุทธ์ของปรাপต์ครับ

ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพนักข่าวตามท้องเรื่องได้รับการอ้างอิงมาจาก บทสัมภาษณ์ของนักข่าวหลายท่าน ผมขอขอบคุณทุกท่านที่ทำงานหนัก เพื่อสังคมที่ดีขึ้นของเรา ขอขอบคุณบทความเหล่านั้น และขอบคุณน้องทัตต์- ทวีทัตต์ ทับทีมศร ที่เสียสละเวลามาช่วยเพิ่มความสมจริงให้กับรายละเอียด ของอาชีพนี้ รวมถึงเปิดมุมมองใหม่ๆ ให้อย่างละเอียดลึกซึ้ง

สำหรับข้อมูลด้านการแพทย์ ผมยังได้รับความกรุณาจากคุณหมอตั๊กกี้ แห่งเพจแพทย์สาว และแพทย์หญิงฐิติพร เผือกสุวรรณ ช่วยอธิบายและ ไขข้อข้องใจต่างๆ โดยถ้วนถี่

ผมขอขอบคุณพี่เอก สำหรับคำแนะนำและข้อปรึกษาในทุกๆ ด้าน ขอขอบคุณน้องจักรอุ้มสม คุณมิว-ฐวีพรรณ โพธิ์เปอ อาจารย์ปอ และ ชาวกรู๊ปไลน์ที่ช่วยตอบคำถามและเพิ่มเติมข้อมูลสำคัญให้เสมอ ขอขอบคุณ คุณชิวอนสำหรับแรงเชียร์และร่วมลุ้นทุกสิ่ง ขอขอบคุณพี่เมย์ยี่ที่ช่วยปรับปรุง และเป็นพี่ปรึกษาจนได้ต้นฉบับ *อโคจร* ที่ดีขึ้น ขอขอบคุณพี่แก้มและทีมงาน แพรวล้านกพิมพ์ที่ดูแลปรাপต์และงานของผมเป็นอย่างดีตลอดมา

ท้ายที่สุด ผมขอขอบคุณคนอ่านที่ยังให้ออกาสปรាប់เสมอ หาไม่
ต้นฉบับ *อโคทาส* ที่ล่มไปแล้วคงไม่ได้นำกลับมาฉีกพิมพ์ใหม่จนสำเร็จลงได้ครับ

อนึ่ง แม้จะถูกเขียนขึ้นเป็นคดีที่สองของ *สิงพาดกลอน* แต่ *อโคทาส*
ก็มีวิธีนำเสนอที่แตกต่างกันมาก ด้วยความตั้งใจอยากลองท้าทายตัวเอง
และคนอ่าน ขณะเดียวกัน ถึงจะมีเนื้อหาบางส่วนสืบเนื่องจากคดีแรก
แต่ท่านผู้อ่านก็สามารถอ่านแยก หรือหยิบเล่มนี้อ่านก่อนได้โดยไม่เป็น
ปัญหาครับ

ทดลองอ่าน

 ปรាប់

28 มิถุนายน 2564

๐ อะไรใหม่มิใช่ความจริงแน่
ความจริงแท้เกิดใหม่เกิดได้หรือ
อะไรใหม่ไม่จริงทุกสิ่งคือ
อะไรจริงใช้ชื่อว่าใหม่เอ๋ย ฯ

จาก นิทานเวตาล
พระนิพนธ์ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์

ต้นเรื่อง

ผ้าคลุม ดูบัตต้า ถูกห่อเก็บแล้ว ป้องกันชายยาวเปื้อนเลือด มันอาจทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมา

การเลือกชุดแบบ ซัลวาร์คามีซ ที่เป็นเพียงเสื้อคลุมและกางเกงทรงหลวมนี้ ช่วยให้เคลื่อนไหวแคล่วคล่อง สีส้มพรางกาย แต่เลื่อมระยับพรายจะวิบวับล่อคนจับตาเหมือนเห็นผี

คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่สำหรับมีหลายรูปแบบ ชนิดที่คุ้นตาคือสำหรับชนิดที่มีผ้ายาวผืนหนึ่งจับและพันรอบตัวผู้ใส่ คู่กับ ไชลี คือเสื้อเอวลอย อีกแบบที่เห็นบ่อยในซีรีส์อินเดียคือ แลงก้าไชลี (ที่บ้างเรียก กากร้าไชลี) กอปรด้วยเสื้อเอวลอยกับกระโปรงลายปักยาว คลุมไหล่ด้วยผ้าคลุม ดูบัตต้า พลั่วไสว

หลังตรวจชีพจรจนแน่ใจว่าเยื่อตายสนิท ผู้สวมใส่ซัลวาร์คามีซ เลือกจัดการกับด้านหลังศีรษะทวยสวยของผู้ตายก่อน ค้อนขนาดเหมาะสมมือถูกเหวี่ยงใส่กะโหลกไม่กี่ครั้ง จากนั้นจึงบรรจุงอบส่วนที่แตกหลุดออกมาห่อด้วยที่คลุมผม แล้วมัดรวมกันยื่นเป็นก้อนไปทางด้านหลังต่างมาย

สิ่งที่ไหลออกจากกะโหลกส่งกลิ่นชวนเอียน ทว่ามือค้อนไม่อินังขึ้นใจมากกว่าที่ขั้นตอนยากสุดผ่านพ้นไปด้วยดี

คราวนี้ก็ข้างหน้า...

มือสวมถุงมือยางบีบข้างแก้มผู้ตาย ทำให้ปากเปิดอ้า แสงไฟจากไฟฉายแบบสวมหัวส่องลึกเข้าไปภายใน

ลึนลึนนัก ใช้คีมลากออกม่ง่ายกว่า

ว่ากันว่า ความยาวเฉลี่ยของลิ้นมนุษย์ตั้งแต่คอหอยถึงปลายลิ้นคือสิบเซนติเมตร เราขอแค่รวนนี้นึ่งก็พอ

จัดสภาพให้ลิ้นห้อยค้างได้ตามต้องการ ขั้นตอนถัดไปคือลงมีดกรีดตามแนวยาว

ลื่นชะมัด รู้ดีติดกรรไกรมาด้วยก็ดี

ข้อความสำคัญในของถูกวางทิ้งไว้ จัดแจงให้แน่ใจว่าจะไม่ปลิวตามลมหรือมีตัวอะไรมาคาบหาย

ร่างในชุดสำหรับลอยห่างออกมานิดหนึ่งเพื่อพินิจ กำลังจะลุกพละแล้วเชียว โชคดีที่ทันนึกได้

ขั้นตอนสุดท้าย คมมีดถูกใช้แล่ไสจุ่มกโด่งงามของเหี่ยวหลุดมาทั้งชิ้นเป็นอันเรียบร้อย เจ้าของมีดค่อยลุกขึ้นพร้อมยิ้มกระจำจางในที่สุดก็สำเร็จอีกหนึ่ง...

กลิ่นหอมฉุยลอยเรียกให้คนบนเตียงกว้างชะโงกเหลียวมา เส้นผมละเอียดสีออกน้ำตาลที่เริ่มยาวหลุดทรงนั้นชียั๊ย แต่ถึงอย่างไรใบหน้าได้รูปและมีเครื่องเคราเหมาะสมก็ยิ่งชวนมอง

“ใครให้มึงเข้ามา” เสียงถามยังแหบเพราะน่าจะเป็นประโยคแรกของวัน และถึงอย่างนั้น สายตาก็ไม่ได้จับตามเจ้าของร่างใหญ่ผู้ถือวิสาสะ-ถาดในมือเจ้าตัวอันมีสองขาใหญ่ ควันลอยโชนชายต้นกำเนิดกลิ่นนั้นต่างหาก

“ใจพี่ลั้งมา” อีกรายยักคิ้ว ละมือข้างหนึ่งไปลากโต๊ะพับตามมาหยุดข้างเตียง ไกล่จุดที่เจ้าของห้องยังพึ่งพาอยู่

“มึงนี่ไม่รู้จักสิทธิส่วนบุคคล”

“ถ้าเป็นบุคคลคนเดียวกันละ”

พอเห็นอีกฝ่ายเริ่มหน้ายักษ์ คนวางถาดลงโต๊ะก็พยักไปด้านหลังเจ้าตัว

ตรงนั้นมีตุ๊กตาเสื้อโคร่งตัวใหญ่หมอบอยู่ พยักทำตาเล็กตาใหญ่ “อย่าคิดว่า
แค่นี้รู้นะ ว่าตัวเองไปซื้อตุ๊กตาตัวนั้นมาทำไม”

“มีคนให้กูต่างหาก!” เจ้าของเสื้อเหลียวตาม น้ำเสียงภาคภูมิอยู่ในที่
เป็นที่รู้จักกันว่าไตรตรึงษ์ไม่เคยขาดคน‘ปลื้ม’ นอกจากรูปร่างหน้าตา
ชายหนุ่มยังมีบุคลิกโดดเด่น เป็นธรรมชาติเหมือนไม่รู้ว่าจะตัวเองนำเสนอเสน่ห์
ใช่ แค่‘เหมือน’! มโหตรเท่าทันเพื่อนขึ้นมาแต่เล็ก *ไอ้คุณหนูมันรู้
ทุกอย่าง!* รู้ว่าเวลาี่ยมต้องซุกมูมปากกึ่งศา เห็นไรฟั่นก็ชี้ หรือเวลาเหลียวที
ต้องเอี้ยวท่ามูมเท่าไร ให้ลมพัดปอยผมสะบัดแค่ไหน คนมองอยู่จึงจะตะลึง
มันรู้กระทั่งว่าถ้าทำตัวเก๊ก แสดงความมั่นใจในตัวเองเกินไป ความ
น่าเอ็นดูก็จะหย่อนลง มันจึงสร้างถ่อมตัว ไม่แยแสกับตัวเอง ทั้งที่จริง
ทุกอย่างนั้นถูกสร้างและสะสมมาอย่างอุตสาหกรรม

“ใครให้” เขาแสวงถามแล้วตอบเอง “กูหั่นที่เหม็นๆนะ”

คนภาคภูมิสะดุดหน้าคำว่าลงนิต ไม่ใช่เพราะยังเศร้า ที่จริงตั้งแต่
คุณไฮโซสาวซึ่งมันไปหลังจากคดีบ้านหลาวปีก่อน มโหตรยังไม่เห็นเพื่อน
เศร้าจริงจังสักที อย่างมากที่สุดก็แค่เสียหน้า เพราะรู้ว่าถ้าประวัติเจตนา
ของตัวเองมีอันลายต่าง

หนนี้ก็เช่นกัน มันหน้าคั่วเพราะรู้ตัวว่าถูกแซะ

“ทุกวันนี้เขาก็กังเสียตายกูอยู่หรอก!”

มโหตรสร้างทำไม่ได้ยิน ขยับไปลากเก้าอี้ติดล้อจากโต๊ะทำงานที่
ตั้งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้อง

คอนโดมิเนียมของไตรตรึงษ์แห่งนี้มีสองห้องนอนกับหนึ่งห้องทำงาน
แต่นิสัยผู้เป็นเจ้าของชอบขนานเข้ามาทำในห้องนอนจนตึกตื่นมากกว่า โต๊ะ
ทำงานในห้องนี้จึงสมพระเนินต่างจากอีกห้องที่เหมือนแค่จัดไว้โชว์ เพิ่งจะได้
เริ่มใช้จริงจังก็ตอนที่มโหตรย้ายเข้ามาอยู่ด้วย หลังเขากับมันลาออกจากงาน
เพื่อทำตามความฝัน-ฝันในการพิทักษ์โลกของมันนั่นละ

จุดเก้าอี้ที่อึกฝั่งของโต๊ะรับประทานอาหารจำเป็น เหลือบเห็นว่าที่มัน
ก้มหน้าอยู่นั้น จริงแท้กำลังหมกมุ่นอยู่กับหน้าจอสมาร์ตโฟน

“แล้วมึงไปพูดยังเงเขาถึงได้รู้ว่ารักเสื้อโคร่ง” เขาถาม

มันลอยคาง “ระดับนี้ไม่ต้องพูด คนเขาก็สังเกตจนรู้เอง!”

ผู้ถามหัวเราะเพราะมันไม่เท่าทันนัยของเขา กำลังจะนั่งลง แต่เจ้าของห้องที่ยังอยู่ในห้องผ่านวอดdingตัวเองลุกขึ้นมา ยืนแขนยาว เอามือมาปิดตัวเขา แล้วชะเง้อดูข้างหลัง

“พี่ใส่เสื้อล้ามกับกางเกงขาสั้นจะ ไม่ได้โทงเทงห้อยมาแต่ผ้ากันเปื้อน” คนแจ้งพอจะจินตนาการตามมุมมองของเพื่อนออก ผ้ากันเปื้อนผืนใหญ่ผูกหลังคอและรัดสะเอวเขา คลุมทับเสื้อและกางเกงจนถ้ามองด้านหน้าหน้าจะเหมือนไม่สวมอะไรอีกเลย เห็นแต่กล้ามเนื้อเกรียมกร้านของช่วงแขนและขายาว

มโหตรขยิบตา “เสียใจด้วยนะจ๊ะ”

“ถูกบอกให้ใส่เสื้อดีๆ ก่อนทำครัว เสื้อล้ามอย่างนี้ เดี่ยวชนสกปรกของมึงก็ตกลงไปในข้าวกูปอดี!”

“ทำเป็นรังเกียจจน ทืออย่างอื่นไม่รังเกียจ”

“อะไร!” เสียงมันเริ่มตัวต

“ข้าวไข่! เนี่ย แค่อามาตั้งก็จับซ้อนแล้ว” ว่าพาลงเขาตีมือมัน “ไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนนะจะคนดี หรืออยากใหพี่ช่วย”

“ไม่ต้อง!”

ครั้นเจ้าของเสียงตะคอกขยับท่อนบนเปลือยเปล่าขึ้นจากห้องผ่านวอดมโหตรก็เลิกคิ้ว “โอโฮ! ไม่คิดว่าจะแดงขนาดนั้น”

“อะไร” ไอ้ลิงก้มดูตัวเองตามสายตาเขา พื้นที่หว่างอกและไหล่ กับอีกที่คือตรงหน้าขาเป็นรอยแผลเป็นจากการถูกทำร้ายปลายปีก่อน แต่ที่เขาจ้องไม่ใช่ตรงนั้น มือขาวของมันไล่แปะเข้าสีข้างตัวเอง ผิวเรียบช่วงนั้นกลายเป็นรอยคลิ่นและแดงเห่อ “สงสัยเมื่อกี้ตึกตาหับ”

“เปล่า” คนทักแสร้งกะปริบตาปริบ “นมมึงอะ แดงจิบหาย”

“คว-!”

“นั่นยังไม่เคยเห็น ไม่ต้องสปอยล์บ่อย”

“เตี้ยวกูถุยน้ำลายลงข้าวมึง!” มันยอมละจากสมาร์ตโฟน โดดผลุบลงจากเตียงอีกข้าง เผยให้เห็นทั้งร่างที่อยู่ในกางเกงบ็อกเซอร์สีเทาอ่อนแค่ตัวเดียว

สีผิวขาวนวลอมชมพูและกล้ามเนื้อค่อนข้างชัดทำให้มันดูโป๊มากกว่าผู้ชายทั่วไป เวลาใส่ชุดอย่างนี้

มโหตรชะงักตามเมื่อเพื่อนเดินเข้าห้องน้ำ “ถ้าพี่ทับจะไม่ให้แดง เหมือนตุ๊กตาทำนองเลย”

“กินรอกู้ด้วย!” เสียงคนตัวแดงยังลอยลอดออกมา

มโหตรหัวเราะ “รีบก่อนข้าวจะเย็นนะไว้ย”

ไอ้ลิงไวเป็นลิงสมชื่อเก่าของมัน - ชื่อเก่าที่มันจะมีเขาเรียกอยู่คนเดียวแล้ว ตอนที่ก้าวออกจากห้องน้ำ หน้าเนียนใสนั้นดูเผือดลงไปเล็กน้อยเพราะเพ็งลู่ล้าง ขอบคางและผมบางเส้นยังฉะ แล้วยังยืนเยื้องยืนอยู่อย่างเก่ากับเขา มันไม่เคยเนียบอย่างที่ต้อรักษาภาพกับใครๆ แล้วมโหตรก็พอใจที่ไอ้ลิงยอมให้เขาเห็น

พอคร่ำกำลังใช้ยางรัดผมของตัวเองเป็นมวย หลังจากมันลู่ลงมาแล้วเมื่อครู่ เส้นผมดำหยักเป็นคลื่นเหมือนสาหร่ายยังยาวไม่เท่าเก่า แต่ไอ้ลิงบ่าวเริ่มบ่นว่ารุงรังอีกแล้ว

เขาพยักไปยังของบนปลายเตียง “ใส่เสื้อชะ เดี่ยวไม่สบาย”

“กูไม่ใช่เด็ก ๆ” ถึงพูดอย่างนั้น คนหน้าเปียกก็ยังยอมก้าวไปหยิบสวมโดยดี

“ว่าง่ายแบบนี้สิน่ารัก”

มันดึงเสื้อออก

“อยากให้กูถอดแทนก็ไม่บอก”

พอเขาทำท่าจะขยับลุกจากเก้าอี้ มันก็ยอมใส่คืนดี ๆ ขยับมานั่งบนเตียงฝั่งตรงข้ามเขา หน้าโตะที่มีข้าวต้มวางอยู่

“ชอบจริง ๆ ปลาชิ้นหนา ๆ” มันว่าพลางถูมือเข้าหากัน หยิบชิ้นกระเบื้องชิ้นที่เขาโดยไม่ได้เงยมอง “ไม่เสียที่ที่เคยอยู่ตลาดปลา”

มโหตรรู้ว่าเพื่อนล้อเลียน ปีก่อนเขาต้องปลอมตัวเป็นคนงานที่นั่นเพื่อสืบราชการลับ เรื่องราวพัวพันถึงมัน ถึงคนที่มันรัก กับทั้งถึงองค์กรที่เขาและมันทำงานอยู่ ไอ้ลิงขัดใจเพราะสิ้นศรัทธา ชวนเขาลาออกมาตั้งหน่วยงานอิสระเพื่อช่วยเหลือคน เป็นสำนักงานนักสืบชื่อ *สิงพาดกลอน*

ตอนแรกไม่มีใครใช้บริการเลย พ่อไอ้แสบก็ดักกันทุกช่องทางเพื่อต้อนให้มันกลับไปช่วยงานครอบครัว มโหตรต้องปลอมมันด้วยการเล่นตลกเหมือนทุกที่

“มึงตั้งชื่อลูกแบบนั้นสิถึงไม่มีคนเข้ามา ปลายเดือนนี้ถ้าไม่มีเงินจ่ายค่าตัวกูนะ คอยดู จะคิดเป็นอย่างอื่นแทน!”

“ไอ้เค็ม!” เวลาอยู่กับเขาลำพัง มันสามารถร้องแแรกแหกกระเชอ บ้านกูก็ให้อยู่ฟรี ลูกเมียก็ไม่มี มึงจะเอาเงินไปทำไมหนักหนา

“ฉันมีเมียเลยแล้วกันนะ!”

ถึงอย่างไร มันก็เอาตัวรอดมาได้ด้วยเส้นสายที่มันชิงชังนั่นละ ไอ้ลิงพาสิงพาดกลอน ไปโปรโมตตามสื่อต่างๆ ที่เคยขอมันสัมภาษณ์ในหัวข้อหนุ่มหล่อในฝัน ไม่ทันข้ามวันที่มีข่าวออกก็มีคนติดต่อเข้ามาลั่นหลาม บอกว่าจะให้ไปสืบเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่สุดท้ายไม่มีคดีไหนเป็นขึ้นเป็นอัน เกินครึ่งในนั้นมันจับได้ว่าผู้ว่าจ้างแค่อยากใกล้ชิดอดีตหมวดหนุ่มสุดหล่อ

“เออ เปลี่ยนจากสำนักงานนักสืบเป็นบาร์ไฮสโตร์เลยมัย ชื่อที่มึงตั้งก็เข้าเค้าอยู่นะ”

“แล้วหน้าอย่างมึงจะทำไม เป็นแมงดาคุมกูรี”

“เท่าที่เคยคลุกคลีมา นอกจากคุมแล้ว แมงดาต้องทำอย่างอื่นด้วยนะ”

ไปๆ มาๆ จึงเหมือนมันจ้างเขามาทำกับข้าวและทำความสะอาดห้องให้มากกว่า ไอ้ปากดีบอกว่า ‘ดีเหมือนกัน ช่วงนี้ก็ถือว่าพักผ่อน กูแทบจะไม่ได้พักเลยตั้งแต่เรียนจบ’ แต่ถึงอย่างนั้น มโหตรก็รู้ทันว่ามันไม่ได้คิดอย่างปากพูดแม้แต่บ่อย

“ไหนว่าไม่สนใจคดีบ้างอ มึงอ่านข่าวฆาตกรรมนิทานเวตาลนั้นทำไม” ชายหนุ่มถามขึ้น หลังจากฝ่ายตรงข้ามดักน้ำซุบซด

“นี่มึงแอบดูมือถือกูหรือ!”

“เออ กูแอบหลอกลายนิ้วมือมึงไว้เข้าเครื่อง”

มันค่อนข้างวกให้คำประชด รู้แหละว่าสายตาดูดีตสายสืบอย่างเขามองปราดเดียวก็เก็บข้อมูลได้ถึงไหนๆ

ซดน้ำซุบอีกช้อนแล้วมันบอก “ก็เห็นมึงถึงกับชื่อ นิทานเวตาล มา

อ่านตาม เลื่อยยากรู้ว่าแม่งสนุกไรนัก”

คดีฆาตกรรมที่ว่ำนันถูกพูดถึงเกรียวกราวตลอดสองเดือนที่ผ่านมา กระทั่งเดี๋ยวนี้นตำรวจก็ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้ และยังสรุปไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเป็นฝีมือฆาตกรต่อเนื่องจริง ๆ หรือไม่

เหตุผลหนึ่ง เป็นเพราะนิยามของฆาตกรต่อเนื่องจะต้องก่อเหตุขึ้นสามครั้งเป็นอย่างน้อย ทว่าคดีนี้เพิ่งปรากฏต่อสาธารณชนเพียงสองครั้ง นอกจากนั้นองค์ประกอบสำคัญอันจะสรุปว่าเป็นฆาตกรต่อเนื่องก็ยังคงคลุมเครือไม่ว่าจะเป็นวิธีการฆ่าที่ต้องเหมือนกัน เป็นการฆ่าที่ปราศเหตุผล หมายถึงฆาตกรและเหยื่อไม่มีความสัมพันธ์กันแต่อย่างใด หรือแม้แต่ลักษณะที่บ่งบอกว่าฆาตกรมีปัญหาทางจิต

สิ่งที่พอแน่ชัดเป็นเพียงแผนประทุษกรรมและบุคลิกลักษณะของเหยื่อคดีแรก นายแพทย์ไถ่ อายุรแพทย์โรคหัวใจและหลอดเลือด วัย 33 ปี ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลไกลกังวล ประจวบคีรีขันธ์

คดีที่สอง แพทย์หญิงร้อยกรอง อายุรแพทย์โรคหัวใจและหลอดเลือด วัย 40 ปี ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวช กรุงเทพฯ

มีหลักฐานแสดงชัดว่า คนร้ายสุมจับเหยื่อด้วยการโรยตะปูเรือใบบนถนนเปลี่ยวช่วงกลางคืน ครั้นเหยื่อขับรถหนีแล้วผล่อเปิดประตูออกมาดู ก็จะถูกคลุมหัวลากไปสังหาร ก่อนจัดแสดงศพด้วยท่าทางพิลึกพิลั่นตลอดจนทั้งข้อความจากรรณกรรมเรื่อง นิทานเวตาลเอาไว้ด้วย

สถานที่เกิดเหตุรายแรกคือถนนสายเปลี่ยวระหว่างหัวหินซอย 10 กับซอยสมอชัย นายแพทย์ไถ่ถูกลากเข้าข้างทางซึ่งมีลักษณะเป็นลานดินหลังพกริมสระบัว คนร้ายรัดคอเหยื่อจนเสียชีวิต แล้วใช้คราดสามง่ามทิ่มค้ำลำตัวให้ยื่นอยู่ สภาพศพมีรอยสามง่ามแทงที่ท่อนขาซ้าย รอยประแบ่งว่ากระแจะจันทร์สองข้างแก้ม มือทั้งสองข้างถูกมัดด้วยเชือกประคบกันเป็นท่าประนมถือนับถุ้มไว้ดอกหนึ่ง อีกดอกเสียบเข้ากับเรือนผม อีกดอกทัดข้างหู อีกดอกบีบในปาก อีกดอกถูกเหยียบอยู่ใต้เท้าข้างที่ท่อนขามีรอยแผลจากสามง่าม กับอีกดอกใช้เหล็กแหลมเสียบปากอก ใต้ดอกที่ปักอกนี้ยังมีช่องพลาสติกแบบที่เป็นไส้ในแฟ้มเสียบไว้ด้วย ตัวช่องปิดอย่างดี ภายใน

มีกระดาษแผ่นหนึ่งแสดงข้อความด้วยตัวพิมพ์ขนาดพอเห็นชัด ความเป็น

๐ ได้เห็นพระเพ็ญโฉม	ดุจโฉมสว่างน
ราวเร้ากำเดาตล	จิตเดือดบ่เหือดลง
๐ ครทรวงอนงค์เพลง	พิษแสรังจะเสียบองค์
ปักในทหทัยตรง	อุระแค้นเพราะแสนคม
๐ วันพบประสพพักตร์	ศุภลักษณ์มโนรมย์
อิมใจจะใคร่ชม	บ่มีพริบกระหยาบตา
๐ เพ็ญโฉมบ่เพ็ญศรี	ดูจนี้ ณ เวหา
แสงส่องบ่ผ่องปรา	กฎอย่างพระนางนวล
๐ งอนงามอร่ามโรจน์	ฉวีโชติประชันชวน
แข่งขันพระจันทร์บรรณ	ศศิแน่จะแพ้นาง
๐ ยามยลพิมลโฉม	อุระโหมพระเพลิงพลา
ร้อนรักตระหนักกลาง	จิตข้าศิขาตู
๐ นางกลับและลับเนตร	ก็เทวศทวิคุณ
เร้าร้อนบ่ผ่อนภู	พิษรักประจักษ์แด
๐ คิดไปก็ใจหาย	เพราะกระต่ายจะหมายแ
เวียนหวังระวังแล	ศศิไซรับไยดี
๐ อำนางสอวางรัตน	วรชัฏยีนารี
โปรดด้วยอำนาจชี	วะบ่ตัดสลัดดู ฯ

สถานที่เกิดเหตุร้ายที่สองคือชอยเล็กบนถนนราชพฤกษ์ แพทย์หญิง ร้อยกรองถูกลากเข้าไปในลานดินห่างจากรั้วโรงงานเย็บผ้าซื้อกรนกไปไม่กี่ไกล สภาพศพถูกทิ้งนอนตะแคง คนร้ายลากลิ้นเหยื่อออกมาผ่าเป็นสองแฉก ตัดจมูกหาย ทบกะโหลกด้านหลังจนเสียรูป แล้วล้อมประคองไว้ด้วยเศษผ้า มั่นสมองน้องเนื่อง

เช่นเดียวกับคดีแรก ชองพลาสติกบรรจุข้อความถูกวางไว้บนนอกเหยื่อ อาศัยน้ำหนักมือเหยื่อทับอีกทีมิให้ปลิวหาย แต่ข้อความไม่เหมือนเก่า

“แล้วสรุปว่าเป็นไง” มโหตรเลิกคิ้วให้เพื่อนที่นั่งเป่าข้าวต้มอยู่ฝั่งตรงข้าม “มันเป็นถึงคนไขคดีบ้านหลวงเชียวนะ”

คดีที่ว่ามีลักษณะละม้ายคดีนี้้อยู่เหมือนกัน ฆาตกรสังหารเหยื่อและจัดฉากไว้น่าสยดสยองโดยมีรูปแบบบางอย่างอ้างอิง ทว่าเกิดถี่กว่าและอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ไม่ใช่ห่างคนละจังหวัดเช่นคดีนี้ ที่สำคัญก็คือ-

“นิทานเวตาล ไม่ได้มีฉากลงโทษหรือฆาตกรรมไม่ใช่หรอวะ” ไตรตรึงษ์นินหัวน้ำ ท่าทางคงเพิ่งอ่านแค่สภาพเหตุการณ์ ยังไม่ได้อ่านบทวิเคราะห์

“เปิดดูหุบมาดิ” มโหตรกวักมือขอสมาร์ตโฟนจากมัน

คราวนี้เพื่อนยอมเปิดส่งให้อย่างว่องไว

ระหว่างค้นหาคดีที่ต้องการ ชายหนุ่มอธิบาย “มึงรู้ไหม้ยว่า นิทานเวตาล เป็นเรื่องเกี่ยวกับภษัตริย์ชื่อพระวิกรมมัททัย ที่รับภารกิจจากโยคีสถานติศีลให้ไปเอาตัวเวตาลมาให้”

“ไม่ค่อยซัวร์”

เห็นมุมปากเขาเริ่มหยักขึ้น มันก็รีบกระซอกเสียงทันที “แต่กูเคยได้ยินอยู่!”

“ก็มันมีในบทเรียน”

พอเขารู้ทัน และรู้ว่ามันไม่น่าจะได้อ่านมากไปกว่านั้น ไอ้ลิงก็หุบเขี้ยว “งั้นรู้ไหม้ยว่าเวตาลเป็นศพผีสิงห้อยอยู่ที่ต้นโอศอก”

“แล้วระหว่างทางที่เอาไปให้โยคี เวตาลก็จะเล่านิทานไปเรื่อยๆ หลอกให้ภษัตริย์ตอบ ถ้าภษัตริย์หลุดพูดอะไรออกมา เวตาลก็จะลอยกลับไปที่ต้นโอศอกเหมือนเดิม อันนี้กูรู้!”

“ก็จำแม่นดีนี่หว่า” มโหตรพยักหน้า “ใช่ เวตาลเล่านิทานสิบเรื่อง”

ไอ้รูปหล่อยักษ์โหล่เหมือนกับว่า *เรื่องแค่นี้!* แต่แล้วก็ยอมเลิกเก็ก “แต่กูจำไม่เห็นได้ว่ามีฉากลงโทษโหดๆพวกนี้”

“เพราะมันไม่ใช่ฉากลงโทษ”

ไม่ต้องรอให้ไอ้ลิงถามอีก ปลายนิ้วของมโหตรกดลงบนคีย์ที่เลือกขึ้นมา กะตรงช่วงเวลานั่นเป็นใจความได้พอเหมาะ เพราะเขาเองก็เคยดูคีย์นี้

มาแล้ว

“-คนร้ายจัดฉากฆาตกรรมโดยอาศัยบทบรรยายในฉากต่าง ๆ จากวรรณกรรม นิทานเวตาล พระนิพนธ์ของ น.ม.ส. หรือกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ นะคะ-”

“เบื่อน่ายายนิจนี่จริง ๆ” ไอ้ลิงปนแทรก

มโหตรหัวเราะ “ยายนิจ” คือนักข่าวสาวผู้วนเวียนทำข่าวคดีซึ่งเคยอยู่ในความรับผิดชอบของไตรตรึงษ์มาแล้วหลายครั้ง

“อย่างน้อยยายนิจก็ไม่มาตามสัมภาษณ์ ว่ามึงรู้ลึกยังไงที่กิจการแฟนเก่าโดนแฉจนและเป็นโจกนะ”

“ยายนี่ถึงได้รางวัลนั่นไง”

อันที่จริงรางวัลนั้นเป็นของทั้งทีมข่าวประเภทสืบสวนสอบสวนที่ได้จากการคุ้มปัมหมู่บ้านป่าไผ่ แต่ในฐานะคนอยู่หน้าจอ เจ้าหล่อนยอมเป็นหน้าเป็นตาที่สุด

ในคลิป ยายนิจกำลังยื่นเล่าสู่ก๊อปปี้คดีฆาตกรรมนิทานเวตาล พื้นที่ด้านข้างปรากฏภาพสามมิติจำลองสถานการณ์ด้วยเทคโนโลยี *อิมเมอร์ซีฟกราฟิก* เหตุผลสำหรับผู้ชมคือทำให้เห็นภาพและเข้าใจง่ายขึ้น แต่เหตุผลสำหรับผู้จัดทำคือ นี่เป็นอาวุธช่วงชิงเรตติ้งอีกประเภทที่กำลังได้รับความนิยมสนใจในสมรภูมิข่าว

“-การสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจเริ่มต้นสาวจากข้อความที่คนร้ายทิ้งไว้ ปรากฏว่ามันเป็นอินทรีเขียวชนิดที่จาก *นิทานเวตาล* เรื่องที่หนึ่งค่ะ-”

“ขาวนี่เลยยังทำให้หนังสือ *นิทานเวตาล* ขายดีเข้าไปใหญ่สินะ” ไอ้ลิงเปรย

“ฮือ” มโหตรร้องในคอฟฟะกลางกลืนข้าวต้มอุ่น ๆ “ติดอันดับขายดีเลย เห็นว่ามีคนจะเอาไปทำหนังทำซีรีส์ด้วย”

“หรือว่าคนสร้างคดีมันถือลิขสิทธิ์เรื่องนี้วะ”

“ไอ้ทุนนิยม!” เขาสำหน้า “ไม่มีคดีนี้ หนังสือก็ดังมาตั้งแต่กลางปีแล้ว”

“ก็จริง” มันทำหน้าคิด สายตายังเพ่งภาพอิมเมอร์ซีฟกราฟิกในคลิป

พิมพ์คำคาดการณ์อย่างไม่มีทางรู้ ว่านั่นอาจเป็นเหมือนนางร้าย ต้นทางอันทำให้ทั้งเขาและมันต้องเข้าไปพัวพันกับคดีนี้ในที่สุด

“มึงเชื่อเหมือนกันหรือ ที่เชื่อว่าข่าวเมื่อกลางปีอาจจะเป็นต้นเหตุของคดีนี้—”

มโหตรไม่ได้ตอบ เพราะยายนิจพูดขึ้นมาพอดี

“—ถ้ายังจำกันได้ ข่าวนี้โด่งดังเมื่อช่วงกลางปีที่ผ่านมานะคะ เรื่องราวเซตบอดของคุณลุงเข้มทิศ” บนพื้นที่ข้าง ๆ ของคนพูดปรากฏภาพข่าวเก่าเน้นใบหน้าของชายสูงวัยผู้มีมุมนปากตกและกึ่งกลางหัวคิ้วเป็นร่องลึก ทำให้ดูเหมือนผู้คล้อยอารมณ์เสียตลอดกาล

“คุณลุงเพิ่งเกษียณราชการมาอยู่บ้านค่ะ หลานสาวที่กำลังศึกษาต่อด้านวิศวกรรมซอฟต์แวร์ก็เลยพัฒนาเซตบอดมาคุยเป็นเพื่อนแกล โดยนำข้อมูลจากโซเชียลมีเดียของน้องสาวที่เพิ่งเสียชีวิตไปไม่นานมาสร้าง แต่ปรากฏว่าเกิดเรื่องไม่ชอบมาพากลขึ้น—”

กดลอจอ่าน

ป่าวขึ้นที่ 1

เสียงร่ำไห้จากโลกวิญญาน

“—จู่ๆ แซตบอตของหลานสาวก็โค้วตคำพูดหรือกลอนแปลกๆ ขึ้นมา ตอนแรกคุณลุงเข้มทิกถึงงัดว่ามันคืออะไร พอเอาไปเสิร์ชดูถึงรู้ว่าเป็นข้อความจากวรรณกรรมเรื่อง นิทานเวตาล แต่เรื่องไม่จบแค่นั้น เพราะข้อความพวกนี้มาถึงขึ้นเรื่อย ๆ สลับกับข้อความขอความช่วยเหลือจากหลานสาว—ใช่ค่ะ หลานสาวที่ตายไปแล้ว—”

คลิปปูกปลายนิ้วเบนๆ กดหยุด เจ้าของนิ้วดิ่งสายตากลับมาที่เธอ บนแก้มอึ้งตรงข้ามโต๊ะ

นักข่าวสาวรู้สึกเหมือนมีมือล่องหนมาอุดจมูก

ยิ่งวัน การสนทนาระหว่างเธอกับหัวหน้าก็ยิ่งนำมาซึ่งอารมณ์หายใจติดขัด

“มันธรรมดาไป”

คำสรุปเรียบง่าย ทว่าเข้าใจยาก

สีหน้าของเธอทำให้เขาถอนหายใจ บัดปลายนิ้วไปบนหน้าจอแท็บเล็ตอีกครั้ง เรียกอีกคลิป “ดูนี่”

คลิปใหม่ผู้บรรยายข่าวคือชายหนุ่มร่างเล็กแต่รุ่มใหญ่กว่าเธอ ท่าทางบู่มบ่าม พุดจาเสียงดังจนแทบสะดุ้ง

“—ประเด็นมันอยู่ตรงนี่แหละคุณ แซตบอตของคุณลุงเข้มทิกสร้างมา

จากข้อมูลในโซเชียลมีเดียของหลานสาวถูกแม่ เรื่องนี้สำคัญนะคุณนะ! เพราะจริง ๆ แล้วน้องข้างแรมหรือน้องแรมเธอเป็นผู้หญิงอายุยี่สิบสองปีที่เจียบ ๆ แล้วก็เรียบร้อยน่ารักมากเลยแหละ ย่อยศไปถามชาวบ้านกับเพื่อน ๆ ที่รู้จักเธอ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่าวัน ๆ เอาแต่ยิ้ม คุณลุงเข้มทิศ ซึ่งเป็นปู่ของน้องบอกให้ทำอะไรก็ทำหมด แล้วน้องเรียนพอใช้ได้ ไม่ได้แย่มากำลังจะจบมหา'ลัยอีกไม่กี่เดือนนี้ วิทยานิพนธ์ตัวจบก็ทำเรื่อง นิทานเวตาลนี่แหละ เธอถึงอินมากแล้วก็เอามาโค้วตไล่บนเฟซบุ๊กบ่อย ๆ แต่ที่นี่ คำว่า ‘ช่วยด้วย’ หรือ ‘ใครก็ได้ช่วยเราที’ พวกนี้มาจากไหน

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจคันดูในเฟซบุ๊กของน้องแรม แล้วเจอ แต่เจอแค่สเตตัสเดียว เขียนว่า ‘ช่วยด้วย’ - คุณคิดดูดีว่าวัน ๆ คนเราโพสต์กันก็สเตตัส รวมแล้วเป็นร้อย ๆ ถูกแม่ แต่น้องเจอแค่สเตตัสเดียว! แล้วน้องตั้งคำถามมองเห็นได้เฉพาะเพื่อน มีเพื่อนโพสต์ถามว่าเป็นอะไร น้องตอบว่าไม่รู้แม่ ย่อยศจะอ่านให้ฟังเลยนะคุณนะ น้องเขาว่า ‘เราดูหนังขำน้ำตาไหล ปวดท้องมาก’

“ข้า - น้ำ - ตา - ไหล ปวด - ท้อง - มาก นี่หมายความว่าน้องเป็นคนสนุกสนานถูกแม่ แต่ทำไมข้อมูลพวกนี้มันไปแปลความกลายเป็นการขอความช่วยเหลือในแชตบอตได้

“อีกประเด็นก็คือ ก่อนที่น้องจะเสียชีวิตเนี่ย - วันนี้น่อยศใช้คำว่า ‘เสียชีวิต’ แล้ว ไม่ใช่ ‘หายไป’ แบบที่พูดวันก่อน เพราะมีคนท้วงมาว่า คติของน้องได้ข้อสรุปแล้ว ทำไมยังใช้คำว่า ‘หายไป’ อีก - คือคนสรุปว่าเสียชีวิตนะ เจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าคุณ แต่คุณปู่ของเธอหรือคุณลุงเข้มทิศแกไม่ได้เชื่อแม่ คิดว่าเด็กผู้หญิงดี ๆ ที่ไหน จู่ ๆ ขับรถออกจากบ้านไปโผล่ที่ชายป่าละเมาะ แถมฟุ้งซันต้นไม้จนรถคว่ำไฟท่วมท่วมจนตัวเองเหลือแต่โครงกระดูกแทบจะสืบทอดันตอและยืนยันตัวตนไม่ได้นะ

“แต่ไหน ๆ เจ้าหน้าที่ตำรวจเขาพูดว่าเสียชีวิต ย่อยศก็จะใช้ตามนั้นนะคุณนะ ป้องกันโดนท้วงอีก แต่คุณต้องไม่ลืมว่าคุณลุงเข้มทิศแกไม่คิดอย่างนั้นพอเห็นคำว่า ‘ช่วยด้วย’ เยอะ ๆ ในแชตบอต แกก็เลยสงสัยแหละ ว่าตกลงหลานแกเป็นอะไร แล้วไปแจ้งความเอาเรื่องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.เดิม -”

“แค่นี้ก็พอค่ะ” ผู้ถูกขอให้ดูเอ๋ยปาก อีกฝ่ายจึงยอมกดหยุดคลิก ทำท่าเหมือนว่า *กินี่แหละ*

แต่เธอยังง

“ถ้าพี่ทิวบอกว่า ‘ไม่ธรรมดา’ นิจเชื่อ แต่ถ้าจะบอกว่าเป็นไดเรกชั่นที่ดีกว่า นิจว่าไม่ใช่”

ทงทิวทำเสียงจิกจิกทันควัน “เราก็เป็นชะอย่างเนี่ย”

ประโยคนั้นดูจะเข้มข้นใจ อาการเจ็บจี๊ดหวนคืนอีกครั้ง หลังหายไปพักใหญ่ ตั้งแต่เธอโดนปลดจากทีมข่าวสืบสวน ถูกย้ายมาเป็นนักข่าวเฉพาะกิจแทน เน้นรายงานเรื่องชี้หุมาชี้หมาแห้ง

ใช่ เราก็เป็นชะอย่างนี้!

เพราะนี่คือเหตุผลที่สารนิจตะเกียกตะกายมาเป็นนักข่าว เหตุผลที่เธอรักริชาชีพนั้ และยอมทุ่มเทเพื่อมัน โดยไม่ได้คิดถึงรางวัลยิ่งใหญ่ใดๆ ด้วยซ้ำ

ด้วยความมุ่งมั่นนี้ หญิงสาวพาตัวเองเข้ามาที่สามัญชนทีวีตั้งแต่เรียนจบ ภาพลักษณ์ช่องข่าวและวาไรตี้เชิงสร้างสรรค์ มีประเด็น เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ดึงดูดเธอตั้งแต่สมัยเป็นเฟรชชี สารนิจมีนักข่าวของสามัญชนทีวีหลายคนเป็นไอดอล เธอประกาศจุดมุ่งหมายชัดในการสัมภาษณ์งานวันแรก ผู้สัมภาษณ์ยิ้มขำเหมือนเธอเป็นเด็กน้อย บอกว่านักข่าวสายสืบสวนที่เธออยากเป็นนั้นควรมีประสบการณ์อย่างน้อยห้าปี สารนิจไม่ยี่หระ ยืนยันว่ายินดีเรียนรู้ทุกงาน ด้านใดก็ได้ เพื่อจะไปให้ถึงจุดนั้น

คงเพราะแววมุ่งมั่นแถมดื้อรั้นในตาเธอ กับความมุ่งมั่นตั้งแต่เริ่มงานจริงฉายเข้าตาอีกฝ่าย รายนั้นจึงคอยเจียดเวลามาให้คำแนะนำ สารนิจรู้ว่าตัวเองมีจุดแข็งหลายอย่าง แต่จุดอ่อนที่มักได้รับคำเตือนก็คือ “รักจะเป็นนักข่าว ต้องรู้จักประสานงาน เข้าถูกคน แล้วก็เข้ากับคนเป็นปณิธานอย่างเดียวไปไม่รอด ทำตัวแข็งไป ในที่สุดก็จะไม่ได้ข้อมูลหรือความร่วมมือจากใครเลย จำไว้นะไอ้ นิจ” เธอจึงพยายามปรับตัว แม้ขาดความเห็นทางและนิสัยกระด้างแข็งจะคงคืออุปสรรค

กระทั่งปีที่สามของที่นี่ คดีฆาตกรรมในเคหาสน์อาสนมณฑริกลายเป็นงานชิ้นโบแดง สารนิจเกาะติดสถานการณ์จนแทบไม่ได้กินนอน วังสลักระหว่างข้างนอกกับข้างในสถานี่จนลึ้มบ้าน แต่นั่นก็แลกกับผลงานที่ดี ผู้ชมเริ่มคุ้นตา หัวหน้าที่มข่าวสืบสวนเชื่อมั่นและยอมผลักประตูบานใหญ่พาเธอเข้าทีม

ข่าวสืบสวนชิ้นแรกที่ทำ ได้แก่การขุดค้นปริศนาเบื้องหลังการตายของเน็ตไอดอล หลานสาวหุ่นส่วนร้านสะดวกซื้อเซนมหิมา แต่นั่นเป็นเพียงฉากหน้า จุดประสงค์ที่แท้คือเพื่อโน้มน้าวความสนใจของผู้ชมสู่การขยายปมผูกขาดในตลาดค้าปลีก ขาวนี้ไม่ประสบความสำเร็จนัก เพราะถูกวิพากษ์ว่าจุดเริ่มคดีเป็นแค่อุบัติเหตุและเรื่องส่วนตัว

ขาวขึ้นต่อมาเธอกับทีมงานลงใต้ไปสืบเบาะแสขบวนการค้ายาเสพติด แต่ไม่ทันไรก็ต้องเผชิญหน้ากับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องบ้านหลาวอันโด่งดัง สมาชิกในทีมทักว่าเธอสนใจไขไหมที่เรื่องจบด้วยความแพ้ย่ายของหมวดไตรตรึงษ์ นายตำรวจหนุ่มไฮโซผู้ดูจะซัดหุซัดตากการทำงานของเธอมาตั้งแต่คดีอาสนมณฑริที่เขารับผิดชอบ สารนิจยอมรับว่าเธอเองก็คดีในความสะอ้านสำรวยเกินอาชีพของเขายู่เหมือนกัน ทว่าความวิบัติของเพื่อนมนุษย์ผู้ไม่ได้ทำอะไรผิดนั้น ไม่ใช่เรื่องที่เธอชมชอบ

หลังจบงานที่ใต้ ต้นปีต่อมาสารนิจเดินทางขึ้นเหนือเพื่อติดตามการประท้วงคดีหมู่บ้านปาโหว่ ให้บังเอิญอีกกว่าเอกชนรายยักษ์ที่พัวพันอยู่เบื้องหลังการทุจริตนั้น คือกิจการของครอบครัวแก้วชิงดวง อดีตคู่หมั้นของไตรตรึงษ์เสียเอง

ไม่นานหลังจากพวกเธอตามเจอประเด็นนักเคลื่อนไหวในท้องถิ่นถูกลอบทำร้ายจนเจ็บหนัก แก้วชิงดวงก็ติดต๋อสายตรงมา ทำที่ว่าสะดวกจะให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องปาโหว่และกรณีผู้บาดเจ็บรายนั้น

แน่ละ ไฮโซสาวปฏิเสธความเกี่ยวข้อง แถมฉวยพื้นที่สื่อโปรโมตว่าตัวเองรับดูแลรักษาผู้บาดเจ็บด้วย สารนิจยังจำได้แม่นถึงเสียงหวานมันใจตอนที่ร่างเปรี๊ยะในชุดราตาแพงระยับยืนเกาะอยู่ข้างเตียงเยื่อ

– ปกติถ้ามีเวลา ชิงขึ้นมาเขียนใหม่ทีไรก็แวะมาเยี่ยมคุณตาธารทุกที

ขึ้นชมคนมีสปิริตนะคะ บ้านเมืองเราต้องการคนแบบนี้

สารนิจกับทีมได้แต่ลอบก่อกวน จะว่าไป ประโยคนั้นกลายเป็นเชื้อไฟให้พวกเธอเพิ่มแรงสว่นเจาะถึงใจกลางเรื่องสกปรก ทว่าด้วยอำนาจของทางนั้น รายละเอียดที่เตรียมไว้หลายอย่างกลับถูกสกัดไม่ให้ 나오่ออกอากาศ เธอต้องยอมถอย แต่การถอยไม่ได้แปลว่าหยุด สารนิจเลือกปูดข้อมูลบางส่วนผ่านโซเชียลมีเดียส่วนตัว กลายเป็นหัวข้อในวงสนทนาที่สังคมช่วยกันสาวต่อราวสามวันติด ชื่อของสารนิจถูกเชิดชู จากที่โดดเด่นมาพักใหญ่ ทุกแสงไฟก็พุ่งมาหาเธอพร้อมเพรียง

แต่แค่ไม่นาน พร้อมๆ กันกับที่สมาคมนักข่าววิทยุและโทรทัศน์ประกาศรางวัลชนะเลิศให้ทีมของเธอ จากผลงานข่าวสืบสวนคดีบ้านหลาว คำสั่งตัวนายในช่องกลับออกมาว่า สารนิจถูกให้พ้นจากทีม

ใครๆ ตบไหล่ส่งสาร ไม่มีคำพูดแต่ต่างก็รู้ สามัญชนทีวีที่ศักดิ์สิทธิ์ถูกแทรกแซงเสียแล้ว หญิงสาวได้แต่ก้มหน้ารับชะตากรรม เตือนตนไม่ว่าตกไปอยู่กองไหน ให้ทำข่าวอะไร มันก็เป็นสารประโยชน์ได้ทั้งนั้น

ไม่คิดเลย ผลประกอบการของทีวีดิจิทัลที่ตกต่ำลงทุกวันจะทำให้ผู้บริหารถูกปรับเปลี่ยน แล้วแนวทางของสถานีก็เริ่มเปลี่ยนไป

ลัดส่วนรายการสาระถูกแทรกด้วยบันเทิงมากเข้า แม้แต่รายการข่าวก็เริ่มวางของขายตรง เนื้อหาข่าวเบนมาจับเรื่องชาวบ้านและอาชญากรรมวิธีเล่าต้องเบาและสนุกขึ้น เพียงรายการอันเป็นหน้าเป็นตาของช่องในช่วงไพรม์ไทม์เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้คงลักษณะเดิม

สารนิจดีใจกับทีมงานเก่า ขณะที่ตัวเองต้องเผชิญกับหัวหน้าคนใหม่ ซึ่งถูกส่งมากระตุ่นเรตติ้งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นและแนวทางของเธอถูกปิดตกไปทีละข้อ แล้วก็เป็นอย่างที่คาด จุดตกต่ำสุดเดินทางมาเยือน เธอถูกชี้ให้ดูการรายงานของผู้สื่อข่าวช่องอินทีวีเป็นตัวอย่าง!

สุดลมหายใจเข้า หญิงสาวแทบจะสัมผัสความฉ่ำชื่นในโพรงจมูก ขณะเดียวกันก็ยินเสียงสะอื้นจากจิตวิญญาณสื่อมวลชนของตัวเอง

อินทีวีไม่ใช่สถานีข่าว ต่อให้รายการข่าวหลายช่วงโดยเฉพาะช่วงไพรม์ไทม์อย่าง *คนอินข่าว* จะโกยเรตติ้งได้สูง จนหลายครั้งเอาชนะละครทีวี

ช่องใหญ่ๆ แต่อินทวิก็ไม่เคยอยู่ในรายการคู่แข่งของสามัญชนทีวี ยอยศ
นักข่าวคนในคลิปรตงหน้าคือตัวแทนที่ดีของบุคลิกช่องนี้

โพงผาง บันเทิง แต่ตื่นเงิน และสักแต่จะขายโดยไร้ความรับผิดชอบ
ต่อผู้ชมหรือแม้แต่คนในข่าว

พูดง่าย ๆ จุดยืนของอินทวิก็คือ ทำอย่างไรก็ได้ให้เม็ดเงินหลังไหล
เข้าหน้าตัก!

ไม่แปลกหากมันเป็นรายการวไรตี้ หรือทีวีซีรีส์ อย่างที่ *เอนเตอร์ไทม์*
บริษัทบันเทิงผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของอินทวิผลิตป้อนช่องนั้นตลอด แต่ดีเอ็นเอ
ของข่าวคืออีกอย่าง ต้องนำเสนอความจริงเป็นพื้นฐาน รับผิดชอบต่อสังคม
และควรหล่อเลี้ยงด้วยอุดมการณ์ ข่าวของอินทวิถูกกันด่าไม่รู้แล้วถึงความ
พยายามสร้างและเกาะเกี่ยวดราม่า บันดินให้เป็นดาว แล้วก็มอมเมาประชา
ด้วยยอนินทรอันนำมาถอดเป็นตัวเลข

ตัวยอยศเองก็โด่งดังขึ้นมาจากข่าวที่ทีวีเพ่งเปิดนี้แหละ เทียวได้
ตามเกาะชายที่ชื่อเข็มทิศ เพิ่มกระพือความสงสัยว่านางสาวข้างแรมยัง
ไม่ตาย และแซทบอตดันเรื่องอาจเป็นแซตธรรมดา ไม่ใช่แซทบอต ข้างแรม
เพียงแต่มีเหตุผลให้ต้องซ่อนตัว และต่อมาเกิดเหตุที่ต้องการความช่วยเหลือ
ทว่าบอกตามตรงไม่ได้

“พีทิว” สารนิจเอ่ยเป็นคำแรกหลังจากสุดลมหายใจจนเริ่มสงบ
“พีก็เห็นว่าวิธีปั้นข่าวของยอยศนี้สร้างความเดือดร้อนให้ตำรวจแล้วก็ผู้คน
แวดล้อมคุณเข็มทิศขนาดไหน เรื่องมันเคลียร์จบหมดแล้ว ข้างแรมก็ตาย
มาหลายเดือนตั้งแต่เกิดเหตุรถชน ส่วนแซทบอตที่ข้างขึ้น-หลานอีกคนทำให้
คุณเข็มทิศนั้น มันก็แค่เกิดบ๊ัก หรือเกิดข้อผิดพลาดอะไรขึ้นมาสักอย่าง
เท่านั้นเอง ที่ยอยศกับอินทวิทำเหมือนว่ามันยังมีปริศนาให้นักหนาเพื่อยื้อข่าว
กระซากเรตติ้งเท่านั้นเอง นี่เป็นวิถีของคนข่าวที่ดีเหอะคะ-”

ไม่รอให้อีกฝ่ายพูด แค่ว่าตัวเอียงคอติหน้าหน้าๆ เธอก็ชิงว่าต่อไป
“สำหรับนิจนะ แค่นี้เป็นคน คนกลุ่มนี้ก็ยิ่งถือว่าโคตรอำมหิตเลย!”

“นี่นิจ-”

“พวกนั้นรู้ว่าคุณลุงเข็มทิศแก่ทำใจไม่ได้ที่หลานตาย ก็เลยอาศัย

ความหวังบริหรของคนเก่ามาเป็นเครื่องมือสร้างความมั่งคั่งให้ตัวเอง!”

“นิจ” เสียงเรียกเริ่มแข็งขึ้น เธอจึงจำหุบปาก

“พี่กับ ‘ผู้บริหาร’ ไม่ได้ขึ้นว่านิจะต้องไปทำอะไรยอยศนะ”

รายนั้นยกย้าคำ ‘ผู้บริหาร’ เพื่อให้เธอขยาย และไม่อายถึงต่อ

เปล่า สารนิจไม่พูดเพราะนับวันยิ่งหน่ายกับคนกลุ่มนั้นมากขึ้นทุกที
ต่างหาก

คงเพราะเข้าใจว่าเธอยอมรับสถานะลูกไก่ในกำมือ ทองทิวจึงเริ่มใหม่

“พี่แค่อยากให้นิใช้ ‘จินตนาการ’ หาวิธีรายงานเรื่องนี้ให้สรวงสรรค์ขึ้น
เรื่องจริงมันมีหลายด้าน อย่าไปตัดสินเองสิว่านำเสนอแค่ด้านนี้ ๆ ถึงจะดี
มีประโยชน์กับคนดู อีกด้านมันอาจจะทำประโยชน์ให้เขาเหมือนกันก็ได้”

อย่างน้อยก็ความบันเทิงเหมือนดูละครน้ำเน่าไง!

แม้ปากเพราะกลัวตัวเองจะหลุดเถียง หญิงสาวก้มหน้า เลี่ยงสายตา
ไปทางอื่น

“แล้วไอ้คดีเซตบอดนี่นะเนะ มองอย่างที่คุณลุงเข้มทิดหรือพวกยอยศ
มันมองก็ไม่เห็นจะผิดตรงไหน นอกจากเลขทะเบียนรถแล้วก็ไม่มียะไร
พิสูจน์ได้แน่ชัดไม่ใช่รี ว่าเท่ากับโครงกระดูกในซากรถที่ถูกไฟคลอกนั้น
เป็นของข้างแรมจริง ๆ”

ใช่ เพราะเท่ากับโครงกระดูกที่ถูกเผาขนาดนั้นไม่อาจนำมาตรวจ
ยืนยันตัวบุคคลได้

หากถึงอย่างไร ตำรวจยังมีพยานหลายคนที่ยืนยันตรงกัน ว่าเห็น
ข้างแรมเป็นผู้ใช้รถคันนั้นเป็นคนสุดท้าย

พยานรายสุดท้ายที่ได้คุยกับข้างแรมคือเจ้าของร้านขายยาในตัวเมือง
ลพบุรี นายเข้มทิดใช้ให้ข้างแรมขับมาซื้อยาที่นี้บ่อย ๆ เจ้าของร้านหนุ่ม
บอกว่า วันนั้นข้างแรมมีลักษณะมีน ๆ เหมือนเมายาแก้แพ้ ตนยังได้เตือน
เรื่องการขับรถไว้ด้วยซ้ำ

ส่วนจุดที่รถแล่นไปประสบอุบัติเหตุ จะว่าอยู่นอกเส้นทางก็ไม่ใช่
ถนนผ่านละเมาะไม้สายนั้นคือทางลัดสู่ที่พักของสองปู่หลาน แม้ทั่วไปจะ
มิใคร่มีคนใช้งานก็เถอะ รถเล็กชนเข้ากับต้นไม้ใหญ่จนพลิกคว่ำไฟลามท่วม

กว่าจะมีคนผ่านมาพบ ทั้งรถทั้งคนขับก็กลายเป็นตอตะโก

อีกประเด็นสำคัญ ข้างแรมเป็นเด็กเจ็บหัวใจ ไม่มีศัตรูที่ไหน แล้วบริเวณที่เกิดเหตุก็ไม่เคยมีข่าวโจรร้าย รถที่เด็กสาวขับก็เก่าแก่ไม่มีราคายากที่คนขับจะตกเป็นเป้าหมายในการก่อคดีฆาตกรรม

อันที่จริง มีข้อมูลสนับสนุนให้เชื่อได้ด้วยซ้ำ ว่าข้างแรมจงใจปลิดชีพตัวเอง!

สารนิยเคยดูสื่อบันทึกช่วงอินทรีวันนั้นละ คนแถวบ้านของนายเข้มทิศรายหนึ่ง เป็นเซียนพระ พอย่อยศขอเข้าล้มภาชนะก็โบกมือเบ๊หน้า ภรรยาของเจ้าตัวต้องออกมาบอก

‘อย่าไปตื้อเลย ผัวบ้าไม่สนกับตาทิศ ที่จริงคนแถวนี้ไม่มีใครได้คุยกับตาทิศนักหรอก’

คำพูดเป็นอย่างนั้น แต่สีหน้าพยักพยับแทนคำ ‘ไม่สน!’ และ ‘ไม่มีใครคุย’ ด้วยคำว่า ‘ไม่ชอบหน้า’ ได้ชัดเจน

‘ทำไมเหรออ’

ก็แกขวางโลกขนาดนั้น ดูอย่างเรื่องหลานลี ตำรวจบอกว่าตายแล้วๆ ก็ยังไม่เชื่อ พยายามจะขุดคดีขึ้นมาให้ได้ ที่ตอนไอ้แรมยังอยู่ละก็ ด่าเข้าด่าเย็น ด่าจนมันเป็นไอ้โรคคนนั้นะ’

‘โรคอะไรบ้า’ คนถือไม้ค้ำตาลูกวาว

ผู้ถูกสัมภาษณ์ชี้นิ้วหงิกหงักอย่างนี้ก็ไม่ออกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะบอก ‘อ้อ ชิมเศร้าไป’

แน่นอน ประเด็นนั้นถูกขุดต่ออีกยาว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีข้อมูลหักล้างได้ว่าข้างแรมยังไม่ตายจริง ๆ หรือโครงกระดูกในซากรถคันนั้นเป็นของใครอื่น

คงเพราะนายเข้มทิศไม่เหลือผู้ซัดไถล์ จึงยากจะทำใจ

หากจำไม่ผิด ลูกชายลูกสะใภ้ของชายแก่เลิกกรากันไปนาน ต่อมาลูกชายเสียชีวิตด้วยโรคร้าย เหลือแต่หลานสาวสองคนคือข้างขึ้นกับข้างแรม ข้างขึ้นเข้ามาทำงานและเรียนต่อปริญญาโทในกรุงเทพฯ นานๆ จะติดต่อกลับบ้าน มีแต่ข้างแรมที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏท้องถิ่นใกล้บ้าน

เป็นอีกความหวังของปู่ที่เพิ่งเกษียณอายุมาอยู่บ้านเฉยๆ ฟุ้งซ่านไปวันๆกับการปลูกต้นไม้ เพราะนิสัยดูต้นไม้ก็เฝ้าการไม่มีใครอยากคบหา

ยิ่งถูกยอยศบั่นหัวให้สงสัยในประเด็นไม่เข้าท่า แล้วเดินตามจนคนใกล้ตัวรำคาญ นายเข้มทิศก็ยิ่งถูกตัดขาดจากวงสังคม เหลือคนคุยด้วยแค่นักข่าวเจ้าเล่ห์

ยอยศแสดงความสนิทสนมเห็นอกเห็นใจประหนึ่งญาติ แต่ที่แท้ตามติดแพร่ภาพชีวิตชายแก่ดูรายการเรียลตี้ ค่อยไปถึงตู้เสื้อผ้าข้างแรมแล้วกระทุ้งกระแสดุสสำหรับที่เด็กสาวเก็บไว้ ครั้นนายเข้มทิศนึกอะไรได้ยอยศก็เทียลไปสืบสาวมาออกอากาศจนชาวบ้านแถวนี้ระอาเอือม

คนตรงข้ามโต๊ะของสารนิจอพล่ามต่อไปว่า “ส่วนเซตบอดเจ้าปัญหาเอาจริง ๆ ถ้าตำรวจยอมตรวจดูแต่แรก ยอยศมันก็คงไม่มีประเด็นให้ขี้ยาวมาจนปานนี้หรอกใช่มั๊ยละ”

พีนึกว่าตำรวจเขาว่าจนหาเรื่องทำอะไรไร้สาระแบบนี้ได้สินะ

ถึงจะคิดอย่างนั้น ความมีเหตุมีผลในตัวเองก็ยังเตือนว่า แต่มันก็จริงแหละ

ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจลงแรงกับคดีนี้มากกว่าแค่คอยตั้งโต๊ะให้นักข่าวสัมภาษณ์ซึบๆแต่ต้น ยอยศก็就会被ปิดโอกาสลากประเด็นจนเรื่องลูกตามตะแคงวิเคราะห์หามาถึงข้อความต่างๆจาก นิทานเวตาล ที่ปรากฏขึ้นในเซตบอดจนไป ๆ มา ๆ วรรณกรรมเรื่องดังกล่าวกลับติดกระแสขึ้นมาเสียฉิบ แม้แต่นักวิชาการและสำนักข่าวออนไลน์ก็ตื่นตาม ทั้งพูดทั้งเขียนถึงประเด็นต่างๆเกี่ยวกับงานเก่าชิ้นนี้ สารนิจอได้ข่าวว่าเมื่อสองเดือนก่อนถึงกับมีบริษัทหนึ่งกับผู้สร้างทีวีซีรีส์อีกเจ้า (เอนเตอร์ไทม์นั่นละ) ประกาศว่าจะนำ นิทานเวตาลกลับมาทำเป็นภาพเคลื่อนไหว ครั้นมีรายชื่อของนักแสดงเริ่มประกาศออกมา มันก็ยิ่งถูกพูดถึง โดยเฉพาะเมื่อไม่ติดลิขสิทธิ์ทางปัญญาอีกต่อไป ตัวละครหรือแต่ละฉากในเรื่องจึงถูกชะลอไปใช้ตามสื่อต่างๆ ทั้งภาพยนตร์โฆษณา มิวสิกวิดีโอ หรือถูกแกัดตามวงสนทนาทั้งในและนอกโซเชียลมีเดียได้ง่ายๆ

สายตาของสารนิจอเพิ่งโฟกัสจุดที่เพ่งอยู่แต่ต้น แม้แต่พวงกุญแจที่ห้อยพ่นขอบกระเป๋ากางเกงของทองทิวออกมาก็ยังเป็นรูปเวตาล!

เพราะต้องทำชาวนี้นะ หญิงสาวจึงต้องตามไปอ่านเนื้อเรื่องในวรรณกรรมด้วย เวตาลตามตำนานทางฮินดูคือมนุษย์จำพวกหนึ่งคล้ายค่างขาว เป็นวิญญาณร้ายวนเวียนในสุสานหรือป่าช้า ตอนกลางคืนออกหากิน แต่ตอนกลางวันจะอาศัยสิงในศพผู้อื่น ศพที่ถูกเวตาลสิงจะมีมือเท้าหันไปข้างหลัง ขยับร่างได้ ออกเดินทางได้ และไม่เน่าเปื่อย พวกมันทำร้ายผู้คนที่เข้าไปรบกวน มีความรู้ประหลาดเกี่ยวกับอดีต ปัจจุบัน อนาคต ทั้งยังหยั่งรู้จิตใจผู้คน หมอผีจึงนิยมเสาะหานำมาเป็นทาส

น.ม.ส.หรือกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ผู้นิพนธ์ นิทานเวตาล ฉบับภาษาไทยทรงบรรยายว่า เวตาลในเรื่องคือศพมนุษย์ที่ถูกแขวนอยู่บนกิ่งโศกศพนั้นล้มตาโพลง มีลูกตาเขียวเรือง ผมและใบหน้าเป็นสีน้ำตาล ขณะที่ท่อนร่างผอมแห้งจนเห็นซี่โครงเป็นริ้วๆ และมีหางเหมือนแพะ

น่าตลกดี เคยมีคนบอกว่ามองดีๆ แล้วอิตายอยศหน้าเหมือนปีศาจนิจนิรันดร์เป็นคนสำรวมและเส้นลึงยังถึงกับหลุดขायใหญ่

จากอุปนิสัยในเนื้อเรื่อง แรกเริ่มนั้นเวตาลมักถูกให้ภาพเป็นอมมนุษย์หน้าตาน่ากลัว หรือไม่ก็เจ้าเล่ห์ชวนขัน แต่เดี๋ยวนี้ หน้าตาเวตาลแตกแขนงไปสารพัน มีทั้งรูปร่างอย่างเทพบุตรรัตติกาลแนวการ์ตูนมังงะ ไปจนถึงน่ารักเหมือนกาชาปอง อย่างตัวที่ห้อยอยู่ตรงพวงกุญแจของทองทิวขณะนี้

ทุกคนมองเห็นแต่ด้านดีที่วรรณกรรมเก่าชิ้นนี้กลับมามีลมหายใจรายการหรือวงเสวนาพยายามเชิญนายเข้มทิศไปสัมภาษณ์ความรู้สึกที่เป็นเชื้อแห่งการปลุกกระแสนี้ ต่อเมื่อเจ้าตัวไม่ชอบข้องแวะ ยอยศก็ได้เดินสายเก็บผลประโยชน์แทน ไม่มีใครคิดว่าตลอดเวลาดังกล่าว ด้านอันตรายของมันกำลังลึบคมอยู่ในเงามืด...

“พี่ก็แค่มาเตือนเรานะนะ” เจ้าของพวงกุญแจเวตาลขยับสรวป “นิจก็รู้ว่าตอนนี้แนวทางของช่องเราเปลี่ยนไปแล้ว จะอยู่ให้ได้เราก็คงต้องปรับ”

จดจ้องคล้ายรอว่าเธอจะพูดอะไร ครั้นไม่เห็นเธอเงยมองด้วยซ้ำ เจ้าตัวก็ว่าต่อด้วยเสียงอ่อนลงอย่างจะประโลม

“ที่จริง ชาวฆาตกรรมนิทานเวตาลเนี่ยก็มีเรื่องน่าสนใจเต็มไปหมดอยู่แล้ว พี่ว่าหามุมใหม่ๆ มาขยี้ได้ไม่ยากหรอก พี่เชื่อมือเรานะ”

ความรู้สึกถูกคาดหวังและรอคอย ดึงให้เธอซนสายตากลับไปจ้องตอบ
คู่สนทนากำลังเลิกคิ้วและยกมุมปากให้นิดหนึ่ง

ทองทิวเป็นคนอย่างนี้ หลังจากตบหัวแล้วลูบหลัง เจ้าตัวมักหยุดรอ
คำรับด้วยเสมอ

โชคดี เสียง อี๊ด...ดังขึ้นเสียก่อน ทั้งจากโทรศัพท์มือถือของเขาและ
ของเธอ

ด้วยสัญญาณนกข่าว เธอกับเขาก็มหาสมาร์ตโฟนของตัวเอง
เชื่อมั่นในใจว่าสิ่งที่ถูกส่งมาจะไม่ใช่วีรกรรมดา

กดลองอ่าน

ข่าวชิ้นที่ 2

พุทธรูปแบบมนุษย์

ชุมชน ศรีสขารมย์เป็นชุมชนใหญ่ในเขตปริมณฑล เดิมแถบนี้เป็นทุ่งนา
เว้งว้าง มีเพียงวัดโบราณชื่อวัดศรีสุขารมย์ตั้งอยู่โดดเด่น แต่ที่เด่นกว่า
เห็นจะเป็นชื่อเสียงความศักดิ์สิทธิ์ขององค์หลวงพ่อบุญพระประธาน ชาวบ้าน
แถวนี้เมื่อขอขมาปีนั้นจึงมีอาชีพติดโยงกับกิจการของวัด สารนิจเคยเลาะลัด
เข้ามาสมัยที่ทำข่าวการตายของเน็ตไอดอล หลานสาวหุ่นส่วนร้านสะดวกซื้อ
แบรนด์ยักษ์ ผู้ตายมีที่พักอยู่แถวนี้ นักข่าวสาวพบว่าตามชอกชอยหว่าง
โรงงาน ห้างร้าน และอาคารใหม่ๆ ยังมีร่องรอยของวิถีชีวิตดั้งเดิมเต็ม
ไปหมด โดยมากเป็นพวกร้านสังฆภัณฑ์เก่าแก่ แผงพระเครื่อง ไปจนถึง
ธุรกิจเกี่ยวกับงานศพ

หากพูดถึงชอยศรีสุขารมย์ 42 คนเดี๋ยวนี้จะรู้จักในฐานะชอยเล็กๆ
ติดกับมหาวิทยาลัยพัฒนบัณฑิต ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านค้าชื่อดังอย่างร้าน
โซเฮง น้อยคนนักจึงจะรู้ว่าล่องเข้ามาในชอยลึก ก่อนสู่ปากทางอีกฝั่ง ยังมี
โรงหล่อพระพุทธรูปเก่าแก่ตั้งอยู่

โรงหล่อพระกัจจายนะที่มีพื้นที่ค่อนข้างกว้าง แนวรั้วจะเคยแข็งแรง
เมื่อกาลก่อน ถึงตอนนี้เสาบางต้นเริ่มโย้ ตาข่ายถักขึ้นสนิม แม้แต่ไม้พุ่ม
และไม้ยืนต้นรอบบริเวณก็ดูแห้งแกร็น ตรงข้ามกับอีกฝั่งซึ่งถูกทิ้งไว้รกร้าง
มีกอไม้ยืนตะมื่น อีกทั้งสุ่มพุ่มพุ่มพันสายไฟยาวระย้า ลึกเข้าไปจึงคือ

กำแพงสูงทึบของมหาวิทยาลัยพัฒนบัณฑิต

มุมข้างประตูรั้วโรงหล่มีสุนัขพันธุ์หนึ่งนอนเป็นศพบนพื้นดินปนทราย ไม่มีรอยเลือด ไม่มีรอยบาดแผล ข้างกันคือซากอาหารที่ถูกเทไว้กับพื้น พอจะบอกได้ว่าคือชาหฺมุพะไล

ถัดเข้ามาด้านในเป็นที่เก็บพระพุทธรูปซึ่งหล่อเสร็จแล้ว เจ้าของสถานไม่ได้ตีกำแพงล้อม เป็นแต่เพียงโรงอันก่อปรด้วยเสาสูงมุงหลังคาแกร่ง อาศัยแผ่นหลังคาโปร่งแสงสลบเป็นช่วงๆ ขณะนี้แสงวันทอลอดกระทบฝุ่นละอองภายในดูเป็นล้า แต่องค์พระพุทธรูปน้อยใหญ่เรียงรายให้ความรู้สึกขรึมขลัง ขณะเดียวกันก็ชวนสะพรึง

เสียงที่ดังที่สุดคือเสียงลั่นชัตเตอร์ ประสานกับเสียงเจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามกันนักข่าวให้ออกไปนอกพื้นที่เกิดเหตุ ล้อมวลชนส่วนใหญ่ถูกทิ้งให้ยืนนอกกันอยู่หน้าประตูรั้ว ถึงกระนั้นก็มีบางรายที่สนิทสนมกับเจ้าหน้าที่หรืออาศัยที่เผอเรอเล็ดลอดเข้าไปข้างใน

ปกติสารนิจทำตามข้อกำหนดเพื่อความเท่าเทียมกับสื่ออื่นๆ แต่ที่นี่เป็นคดีใหญ่ ใครๆ ก็ต้องหาทางเข้าไปใกล้จุดเกิดเหตุให้มากที่สุด เมื่อมีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่พอจะรู้จักกันส่งสัญญาณให้เข้าไปได้ นักข่าวสาวจึงเร่งรุดสำรวจ ชี้ให้พี่ป๋องตากล้องคู่มือเก็บภาพสถานที่ โดยเฉพาะพระพุทธรูปปางตรัสรู้หล่อสำริดองค์ใหญ่กลางโรงเก็บของ

พระพุทธรูปองค์สำคัญนี้ถูกเว้นพื้นที่รอบๆ ไว้อย่างผิดแปลก ที่น่าประหลาดกว่าคือ เมื่อมองจากด้านหน้าจะพบว่าตรงช่องว่างหว่างแขนขา กับสะเอวขององค์พระ มีแขนมนุษย์โผล่ออกมาข้างหนึ่ง แขนนั้นยาวและผอมดำตัดกับสีองค์พระมันเลื่อม ส่วนมือที่ดูแห้งเป็นแผ่นพาดมาแปะอยู่เหนือท่อนแขนขององค์พระ ไม่ผิดสัตว์ร้ายกำลังไต่กระดืบ

ต่อเมื่ออ้อมมามองจากด้านหลัง จึงจะพบว่าส่วนร่างของเจ้าของมือนั้นถูกซุกอยู่ในองค์พระ แผ่นหลังสำริดเจาะเป็นโพรง ทำให้ท่อนบนของเจ้าของมือโผล่ออกมาได้ในลักษณะเอียงๆ เพื่อสอดแขนพาดไปด้านหน้า ช่องแคบระหว่างแขนกับสะเอวขององค์พระคงจะช่วยยึดให้รักษาท่าทางดังกล่าวได้ เพราะส่วนศีรษะของเจ้าตัวหายทิ้งตามแรงโน้มถ่วงมาทางด้านหลัง ปาก

เปิดอ้า เปลือกตากก็เปิดเห็นดวงตาเหลือกลอย

แม้จะเคยเห็นภาพสยดสยองผ่านตามาไม่น้อย ภาพดังกล่าวยังทำให้
สารนิเจียนหิวบนผิวหนัง กำลังจะก้าวถอยออกมา เสียงหนึ่งดังกลับแทรกขึ้น
จนทุกคนหันไปมอง

“อยู่那儿!”

ยอยศนั่นเอง เดียวนี้ นักข่าวอินทรีรายนี้กลายเป็นคนดังไปแล้ว แค่
ได้ยินเสียง คนส่วนใหญ่ก็หันตามไปด้วยความตื่นเต้น

เจ้าตัวเพิงเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ ร่างเล็กแต่พุงพลั้ย มีตาโปนบน
ใบหน้าสีน้ำตาลเหมือนเวตาล พยายามดุ่มดันฝ่าเจ้าหน้าที่และสื่อรายอื่น
ตรงเข้ามายังจุดที่เห็นภาพชัดเจนที่สุด สารนิเจลกอดตาพรางเอี้ยวหนีอย่าง
เอือมๆ จังหวะนั้นพลอยเห็นนักข่าวที่ไม่รู้จักอีกรายกำลังล้าเข้าไปถ่าย
ตะกร้าสานขนาดใหญ่ไม่ไกลกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจยกมือห้าม “เฮ้ยคุณ
จากสำนักไหนเนี่ย บอกว่าให้ออกไป!”

ยอยศยิ้มพยักให้คนอื่น ๆ เป็นเชิงขอบคุณที่เปิดทางให้ กลืนตัว
อันเป็นเอกลักษณ์ลอยมาเตะจมูกสารนิเจ ไม่อาจบอกได้ว่าหอมหรือเหม็น
แต่เป็นกลิ่นที่เธอไม่อยากจะใกล้

“หวัดดีครับ หวัดดีครับ ขอแป๊บหนึ่งน้ำ”

จะว่าไปรายนี้คือตัวอย่างที่ดีของผู้เชี่ยวชาญการประสานสืบทิศ รู้จัก
นอบน้อมเสียงอ่อนเสียงหวานเพื่อบรรลุเป้าหมาย น่าเสียดายที่เป้าหมายนั้น
ไม่ใช่ความจริงเพื่อประชาชน

นักข่าวสาวกระเถิบถอยอีกนิดเมื่อคนหน้าเหมือนเวตาลเบียดมายัง
จุดที่เธอยืน

เป็นเช่นที่พี่ปองเคยกระซิบ ยอยศมักแทรกเข้าหาตำแหน่งที่สารนิเจ
ประจำอยู่ในที่เกิดเหตุ ปกติเธอไม่สนใจใครเป็นพิเศษ เห็นเป็นคณวงการ
เดียวกัน พอจะคุ้นหน้ากันก็พยักทักตามมารยาท – กับนักข่าวจรรยาบรรณ
ซำรุดอย่างหมอนี่แทบไม่อยากจะทักด้วยซ้ำ ตอนแรกได้ฟังคำที่ปอง นักข่าวสาว
บอกปัดว่าน่าจะแค่บังเอิญ แต่ไป ๆ มา ๆ ทำจะมีเค้า

นอกจากแทรกแย่งพื้นที่ ยอยศยังชอบทำตัวใหญ่หรือเสียงดังเรียก

ความสนใจจากเธอ ทำนองว่าได้ประเด็นที่น่าสนใจละ หรือคือนี่ คนอินช่าว น่าจะคว่ำเรตติ้งเป็นอันดับหนึ่งของรายการข่าวตามเคย

‘หมาหวังก้าง’ พี่ป้องเคยวิพากษ์

ครั้นเธอทำหน้าที่ ทากล้องจึงอธิบาย ‘ก็ตอนนี้มันกำลังเป็นดาวในหมู่นักข่าว คงกลัวว่านี่จะมาสอยดาวร่วงแล้วเจ็ดแทนนะสิ’

‘ถ้าคิดแบบนั้นก็หุตาโคตรแคบจนไม่นำมาทำอาชีพนี้ นักข่าวพม่าที่นี้จู้จักยังทักมาลอบเลย ตอนที่กระเด็นจากงานเดิมนะ’

‘เฮ้ย’ พี่ป้องเป็นคนไม่ชอบยืมเห็นพิน หนวดเขรกรกเรื้อยงทำให้ยากจะเห็นว่าตกลงยืมอยู่หรือไม่ ครั้งนั้น ถ้าไม่เพราะคำพูดเจือจัน สารนิจอาจไม่รู้ว่เจ้าตัวกำลังหัวเราะ ‘คนมันไม่เจ๋งจริงนะเนะ อยู่ที่ต่าก็อิจฉาคนข้างบน อยู่ที่สูงก็กลัวใจคนข้างล่าง ต่อให้ใครจะเมมาร์ทกันยังงิ แต่เชื่อนิจ มันใหญ่นะโว้ย รางวัลก็เพิ่งจะได้มา-’

รางวัลของทิม ไม่ใช่ของนิจคนเดียว

‘ไม่เชื่อก็ดูกันต่อไป ที่พูดเนียให้ระวังไว้’

เพราะเดี๋ยวนี คติฆาตกรรมนิทานเวตาลกลายเป็นข่าวสำคัญของ *ชั้นชนขาว* ซึ่งสามัญชนที่วือออนแอร์ชนกับ *คนอินช่าว* ทางอินทิวีเช่นกัน ไหนจะแนวทางการขี้ย และความพยายามสร้างดราม่าเรีกรเรตติ้งที่หัวหน้าของเธอเริ่มเอนเอียงไปตามอินทิวี สารนิจจึงกลายเป็นคู่แข่งหลักของยอยศไปโดยปริยาย

ทั้งที่หากเปรียบเทียบกัน สารนิจไม่มีอาวุธใด ๆ พร้อมจะสู้ในแนวทางนั้น แผลงข่าวคนสำคัญ ๆ ในคตืออย่างนายเข้มทิศและคนแถวบ้าน ล้วนถูกอินทิวีหวานเงินล่อ ใ้มน้ำวให้มอบข้อมูลแก่ยอยศก่อน จำนวนเงินปกติจะถูกทบเพิ่มหากมีช่องอื่นพยายามแย่ง- *แน่นอน ไม่ใช่ช่องจน ๆ อย่างสามัญชนที่วี่*

ล่าสุดสารนิจได้ยื่นว่า ยอยศไปยื่นข้อเสนอจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของข้างขึ้น หลานสาวนายเข้มทิศผู้ประดิษฐ์เซตบอตเจ้าปัญหานั้น ดีแต่ว่าสาวเจ้าเป็นตัวของตัวเองและมีสมองมากพอจะปฏิเสธ

ลับหลังยอยศทำอย่างนั้น ต่อหน้ายังพยายามแทรกมาจุดที่เธอยื่น เพื่อจะเห็นจุดที่เธออาจเห็นแล้วเปิดบางประเด็นได้ มุมภาพที่เธอเลือกให้

ตากล้องถ่ายจะต้องมีอยู่ในกล้องของอินทรีวิเศษกัน มากกว่านั้น มันทำให้
ยอยศรู้ว่าคู่ต่อสู้มีอะไรในมือ และควรหาภาพหรือประเด็นแบบไหนมาแย่ง
ความสนใจผู้ชม

พอได้ยินแทนที่เธอ ยอยศก็หันถามเจ้าหน้าที่ตำรวจคนข้างๆ “ไหนล่ะ
หลักฐานที่ว่าอาจจะเป็นฆาตกรรายเดียวกัน”

ผู้ถูกถามเป็นตำรวจชั้นผู้น้อยที่น่าจะไม่เคยเจอคดีใหญ่ๆ และนักข่าว
ผู้โด่งดังมาก่อน จึงดูตื่นเต้นพอสมควรขณะพยักไปทางหน้าองค์พระ “ที่
มือศพนั้นครับ”

ชะโงกตามคำบอก ดวงตาโปนของยอยศยิ่งโปนขึ้นเมื่อพบว่า มือ
ของศพอันเป็นสีกัล้า กอปรด้วยเล็บตัดสั้นสีอ่อนกว่า ซึ่งวางอยู่บนท่อนแขน
ของพระพุทธรูป ที่แท่นข้างใต้นั้นมีช่องพลาสติกใสแนบไว้ด้วย ภายในบรรจุ
กระดาษลังเขียนข้อความด้วยปากกาเมจิกเป็นตัวอักษรโย้ย

๐ อันปวงกรรมทำไว้ในปางหลัง เป็นพีชยังปางนี้ให้มีผล
หวานพีชดีผลดีมีแก่ตน หวานพีชชั่วกลัวผลที่ขึ้นเค้น
อันความจริงข้อนี้มีมาแล้ว ไม่คลาดแคล้วเป็นอันทุกหมื่นแสน
จะเปลี่ยนชั่วให้ดีมีมาแทน ถึงแม่นแมนแมนไม่เปลี่ยนได้เอย ฯ

“—คุณผู้ชมคะ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่โรงหล่อพระกัจจวนิชในซอยศรีสุขารมย์
สี่สิบสอง โดยจุดที่พบศพคือภายในองค์พระพุทธรูปสำริดปางสมาธิขนาด
หน้าตักห้าสิบนิ้วกลางคลังสินค้านะคะ ผู้ตายเป็นชายอายุประมาณสามสิบห้าปี
ไม่พบบาดแผลถูกทำร้าย เจ้าหน้าที่ตำรวจสันนิษฐานขั้นต้นว่าอาจถูกวางยาพิษ
ก่อนจะนำศพมายัดไว้ในองค์พระ โดยที่มือของผู้ตายมีแฟ้มใส่ใส่ข้อความ
ที่คัดลอกจากวรรณกรรม นิทานเวตาลทิ้งไว้ด้วย

“จากการสอบสวนนายเลื่องหัวหน้าโรงหล่อ ให้การว่าตนและคนงาน
ในโรงหล่อไม่มีใครเคยเห็นหน้าผู้ตายมาก่อน โดยช่วงเช้าวันนี้ตนเปิดประตู
รับพาดคนงานเข้ามาทำงาน รู้สึกผิดปกติเมื่อพบว่าสุนัขที่เจ้าของโรงหล่อเลี้ยง
ไว้นอนตายอยู่หน้าทางเข้า จึงรีบให้คนงานตรวจสอบพื้นที่ ปรากฏว่าพบศพ

ปริศนาถูกยึดไว้ในองค์พระนี่นะคะ คาดว่าคนร้ายน่าจะนำมาซุกไว้ตั้งแต่เมื่อคืน เนื่องจากนายกิเลน กิจวานิช เจ้าของโรงหล่อเพิ่งเดินทางไปเยี่ยมบ้านคนรู้จักเมื่อวานนี้ และประสบอุบัติเหตุจนต้องถูกนำตัวเข้ารักษาในโรงพยาบาล ไม่ได้เข้าพักที่นั่นเช่นทุกคืน

“ด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของพื้นที่ได้เร่งประสานหัวหน้าชุดสืบสวน สอบสวนคดีฆาตกรรมนิทานเวตาลแล้ว หลังจากตรวจสอบเพิ่มเติมจะแถลงสรุปผลในช่วงบ่าย ในเบื้องต้นดินันกับทีมสามัญชนทีวีของเราได้ลองเดินตรวจสอบพื้นที่ใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ พบว่าซอยศรีสุขารมย์สี่สิบสองเป็นซอยค่อนข้างแคบ แต่มีผู้อาศัยอยู่ไม่น้อยค่ะ เนื่องจากตัวซอยมีความยาวมากถึงหนึ่งจุดหนึ่งกิโลเมตร แต่ตลอดซอยแทบไม่มีกล้องซีซีทีวีอยู่เลย เท่าที่เห็นก็จะเป็นอย่างนี้ คือมีแต่กล้อง สายไฟไม่มีนะคะ ส่วนยานพาหนะที่คนร้ายใช้ยังคงต้องตรวจสอบต่อไป แต่ถ้าคุณผู้ชมยังจำกันได้ ในกรณีของนายแพทย์ไถ่กับแพทย์หญิงร้อยกรอง คนร้ายอาศัยรถเช่าแล้วปิดป้ายทะเบียนปลอมทับอีกที ทำให้การติดตามตัวผู้ให้เช่าเป็นไปด้วยความยากลำบาก และจนถึงตอนนี้ยังคงไม่มีมาตรการแก้ไขในส่วนนี้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด

“สำหรับกรณีศพในองค์พระหนนี้ ตรวจสอบจากข้อความที่คนร้ายทิ้งไว้ ปรากฏว่าเหตุการณ์ที่นำมาใช้จัดฉากฆาตกรรมมาจากนิทานเรื่องที่แปดค่ะ เรื่องของพระยศเกตุและทริชะทรศิน—”

“—ใช่ครับคุณผู้ชม นิศพที่สามแล้ว ยอຍศบอກแล้วว้าให้ชื่อหนังสือติดบ้านไว้เลย ถ้าเจ้าหน้าที่ตำรวจยังตามจับคนร้ายไม่ได้ เดี่ยวมันต้องเกิดเรื่องให้เราเปิดค้นอีกแห่งๆ

“นิทานเรื่องที่แปดนี้เป็นเรื่องของพระราชาบ้าผู้หญิง ในหนังสือเขาเขียนไว้ว่า ...เธอทรงหมกไหมไฟฝันในกามารมณ์ พระเนตรคอยจะเพลिनอยู่ง่ายๆ แลเพราะพระเนตรเพลिनง่าย จำนวนนางข้างในจึงไม่น้อยแลเพิ่มรำไป” อื...หุ! ถ้าเขียนละเอียดกว่านี้ยอຍศบอກต้องเซ็นเซอร์ตัวเองแล้วแหละแหะๆ พระราชาองค์นี้ชื่อพระยศเกตุ วันๆไม่ทำงานทำการอะไร โป้ยให้

มุขมนตรีชื่อทริชะทรคินทำอย่างเดียว คนก็นินทาไม่รู้จะยังงี้ เขาว่าอย่างนี้
แหงะ - ‘...พระองค์ผู้เป็นพระราชชาติทรงฟังคนทั้งหลายยกยอพระองค์
คือเจ้าบทเจ้ากลอนที่เรียกแก้วทั้งเก้า นั้นเป็นต้น แต่ในขณะที่ถูกยกมากนั้น
ถ้าทรงคิดว่าถูกนินทาน้อย พระองค์ก็คิดผิดไกลทีเดียว’

“ตัวทริชะทรคินเองก็โดนไม่แพ้กันนะคุณนะ ทำงานดีเกินไปคนหาว่า
มีแผนจะล้มเจ้า เลยรีบแก้สั่งทูลขอพักราชการ บอกว่าจะไปบำเพ็ญกุศล
พระราชชาติไม่ได้ แล้วทริชะทรคินก็ตื่นได้ติดเรือพ่อค้าล่องไปในทะเล
วันดีคืนดีเกิดมีต้นกล้วยพุดกษณอกขึ้นกลางน้ำ แถมมีนางวิทยาริโนมงาม
โผล่ขึ้นมาขบกลอนด้วย ซึ่งกลอนที่ว่าก็คือกลอนที่ไอ้คนร้ายทิ้งไว้ในคดี
หนนี้แหละ

“ทริทรศ-ไธย ขออภัย ลิ่นเริ่มพันกัน ชื่อเรียกยากแหงะ -
ทริชะทรคินก็กลับมาทูลเล่าให้พระยศเกตุฟัง พระยศเกตุเลยอยากเจอ
บ้าง ถึงกับทิ้งบ้านทั้งเมืองไปล่องเรือแล้วกระโดดลงเมืองบาดาลตามสาว
นางวิทยาริก็มีใจรักพระยศเกตุยอมเป็นเมียง่ายๆ นะคุณนะ แต่มีข้อแม้ว่า
จะต้องให้นางไปไหนก็ได้เดือนละสี่วัน คือทุกวันแปดค่ำและสิบสี่ค่ำ พระราชา
ของเราก็ปาดเหงื่อแหมะ แต่ก็เอออไปอย่างนั้น พอถึงวันจริงก็แหกคำสัญญา
เป็นปกติ

“ทีนี้เป็นชิ้นสำคัญแล้วนะคุณนะ ที่ย่อยศต้องเล่ามาถึงนี้ไม่ใช่แข่ง
กับคนทำคลิปปอยลีในยุทูบ เดี่ยวจะมีคนหาว่าเล่ายาวเรียกเรตตั้งอีกแหงะ
แต่ประเด็นมันอยู่ตรงนี้ คือพอพระยศเกตุตามไปก็เลยได้เห็นว่ามีเมียใหม่
ในฮาเร็มตัวเองโดนรากษสกินว่ะเฮ้ย ถ้าใครงงว่ารากษสคืออะไร มันก็คือ
ยักษ์นะคุณนะ พระยศเกตุแก้โกรธยักษ์ ชักดาบฟันคอขาดเลย พอยักษ์
ตาย นางวิทยาริก็เลยออกมาจากกายรากษสได้

“เป็นไง คຸ້นๆ แหมะ รู้สึกแหมะว่าฉากนี้อาจจะเป็นฉากเดียวกับที่
ไอ้คนร้ายมันจัดท่าทางเหี้ยมโหด แต่แทนที่จะเลือกรูปปั้นยักษ์ ดันเลือก
พระพุทธรูปแทน เพราะอะไรหว่า - เพราะมันเป็นคนชั่วแหมะ อันนี้เราก็คงต้อง
เดากัน คือคนชั่วมันอาจจะมองสลับกับเราว่าคุณพระคุณเจ้ากลายเป็นยักษ์
สำหรับมัน เดี่ยวต้องรอเจ้าหน้าที่ตำรวจเขาแถลงการณ์กันอีกทีนะคุณนะ

“แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้เจ้าของโรงหล่อพระดวงตกแล้วแหละ ถ้าได้ติดตามชาวช่องอินทิวี่เมื่อค่านานะ เราได้นำเสนอเรื่องเขียนพระที่โดนตุ้มทับด้วยนั้นแหละ นายกิเลน กิจวานิช เจ้าของโรงหล่อนี้-

“คือเมื่อเย็นวาน นายกิเลนแกลไปเยี่ยมรุ่นพี่เขียนพระที่บ้านในซอยศรีสุขารมย์หกลีบเอ็ด พันตำรวจโท แมนรัตน์ คนที่เราขึ้นภาพให้เนี่ย แกลเป็นตำรวจเก่าที่หันมาเอาดีในวงการพระเครื่องของคลัง เรียกว่ากว้างขวางในวงการนี้เลยแหละ แล้วก็ป็นคณะกรรมการชมรมพระเครื่องศรีสุขารมย์ด้วย

“ใช้คำว่า ‘ชมรม’ อาจจะนึกว่าเล็กๆ ไม่ใช่ซะคุณนะ ไม่เล็กเลย ถ้าคุณขับรถหันหน้าเข้าหาวัดศรีสุขารมย์เนี่ย จะเจอตึกใหญ่ตั้งอยู่ติดๆ กันนั้นแหละ ชมรมพระเครื่องๆ ที่ว่า ที่นี้เขามีร้านอาหารร้านคำรวมไว้ด้วยเหมือนห้างย่อมๆ เลย เพราะงั้นไม่แปลกที่ใครๆ แถวนี โดยเฉพาคนในแวดวงพระจะเข้าหาพันตำรวจโท แมนรัตน์กัน คนรู้จักของนายกิเลนก็บอกว่านายกิเลนมักจะไปเยี่ยมท่านอยู่บ่อยๆ

“แต่ที่นี้ เมื่อเย็นวานแกลคุยกันท่าไหนไม่รู้ จบทีไปช่วยกันย้ายตู้ในบ้าน ภรรยาของพันตำรวจโท แมนรัตน์เล่าให้ทีมข่าวอินทิวี่ของเราฟังว่า ฝาตู้มันเป็นกระจก ตอนแรกก็ใส่พวกพระพุทธรูปอะไรไว้ แล้วตอนเกิดเหตุ นายกิเลนกับคนของพันตำรวจโท แมนรัตน์ช่วยกันขนของออกมา แต่ไม่ทันเห็นว่ามีที่เขียนรูปหรือกระเบื้องอีกอันซุกอยู่ในมุมบนสุด พอยกตู้เอียงที่เขียนรูปหรือเลยไหลลงมากะแทกกระจกแตก นายกิเลนอยู่ตรงจุดที่ใกล้ที่สุด กระจกเลยพุ่งเข้าหน้าแกลเต็มๆ แล้วพอแกลตกใจปล่อยมือ ตู้เลยเอียงมาหาแกลทั้งตัว อื...หุ! น่าหวาดเสียว เห็นว่าแผลเหวอะทั้งหน้า หลังจากส่งโรงพยาบาล แพทย์ต้องให้พักที่นั่นก่อนด้วยเพราะแกลโดนตู้กระแทกหัวจนสลบ ต้องดูอาการทางสมอง

“กลายเป็นว่า พอนายกิเลนไม่ได้กลับบ้าน ทั้งโรงหล่อก็เหลือหมาเฝ้าอยู่ตัวเดียว คนร้ายอาศัยจังหวะนั้นแหละแอบเข้ามาก่อคดีฆาตกรรมนิทานเวตาลครั้งที่สามที่นี้

“โอเค ระหว่างที่รอแถลงการณ์เบื้องต้นจากทางตำรวจ ตอนนี้เรา

จะมาคุยกับคุณลุงเข้มทิดกันว่าแกรู้สึกยังไงที่เกิดเรื่องขึ้นอีกแล้ว คุณลุงอยู่ในสายกับเราแล้วแหละ สวัสดิ์ศรีรับคุณลุง—”

นายเข้มทิดมีใบหน้าเรียวแหลม ขากรรไกรล่างยื่นยาวอย่างที่เราเรียกกันว่า ฮับส์เบิร์ก จอร์ หรือขากรรไกรแบบราชวงศ์ฮับส์เบิร์กแห่งสเปน อันเป็นผลจากการจับคู่กันเองในหมู่ญาติจนเกิดความอ่อนแอทางพันธุกรรม รูปปากว่าตลอดกาลของชายแก่ชักใบหน้าให้ดูบึ้งตึง มุมหนึ่งของปากที่เหยียดขึ้นแน่นให้ดูหยันโลก ดีแต่ว่าลูกตาและจมูกทรงงาม

เหนือชื่อสกุลของชายแก่ อินทรีวีแสดงภาพนิ่งของเจ้าตัวด้วยรูปเดิมเสมอ รวากับกล้วยผู้ชมจะสับสนว่าเป็นคนอื่น ขณะนี้ภาพนั้นขึ้นอยู่ข้างๆ ภาพเคลื่อนไหวของยอยศที่ยืนถือสมาร์ตโฟนจ่อลงไม่ใคร่ไหนอยู่แถวมุมโรงหล่อ มีพระพุทธรูปปางรับหย้าคาแย่งขึ้นอยู่ข้างหลัง

“—ชินชะแล้วละคุณ” เสียงของนายเข้มทิดค่อนข้างเล็กแหลมผิดชายแก่ส่วนใหญ่ มีสำเนียงดูแคลนเจือเข้ม “ตราบใดที่ยังจับคนร้ายไม่ได้ เรื่องมันก็จะเกิดซ้ำไปอย่างนี้เรื่อย ๆ ไม่ใช่หรื”

“หมายความว่า คุณลุงเองก็เชื่อว่าคนร้ายในคดีนี้เป็นคนเดียวกับที่ก่อเรื่อง—”

“ตั้งแต่ไอ้แรมหลานผมนั่นไง!” ปลายสายแทรกขึ้น “จากตอนแรกมันไม่ตาย ปานนี้คงไปเกิดใหม่แล้ว คดีความไม่เคยคืบหน้า เบาะแสสำคัญก็ดันเอาไปดองกันหมด กว่าจะกระดิกได้ก็สายไปแล้ว”

มือข้างที่สารนิจอถือสมาร์ตโฟนดูไลฟ์ชาวดังกล่าวอยู่ขยับเล็กน้อยเพื่อคลายเมื่อย แต่หลังม่านตาเห็นภาพที่ไม่ได้อยู่ในหน้าจอ

นักข่าวสาวทบทวนเรื่องราวที่เกิดกับผู้ที่ให้สัมภาษณ์รายนั้น ชาวเซตบอตเมื่อกลางปีถูกอินทรีวีกระพือจนเกิดกระแสต่างๆ ตามมา กดดันให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรื้อฟื้นคดีของนางสาวข้างแรมอีกครั้ง ทว่าหลักฐานหลายอย่างเริ่มสูญหายเพราะเหตุไฟไหม้รถผ่านไปเป็นเดือนแล้ว หลักฐานที่เก็บเพิ่มได้ก็ไม่ทำให้ข้อสรุปเปลี่ยน คงด้วยเหตุนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่สนใจชุดคู่ขวัญตัวเซตบอตเจ้าปัญหามากนัก ปล่อยให้ยอยศกับนายเข้มทิด

โพทนหาต่อไป หวังว่าผู้ชมจะเบื่อแล้วทุกอย่างจะเงียบหายเอง

แต่เพราะ นิทานเวตาล กลายเป็นกระแสที่ถูกหนุนด้วยคลื่นทุนนิยมต่อเรื่องราวของแซตบอตปริศนาจึงไม่มีที่ท่าจะเงียบดับ ดีแต่นายเข้มทิศเป็นคนขวางโลก นอกจากสำนักข่าวและเจ้าหน้าที่ตำรวจ ชายแก่ไม่ยินดีข้องแวะกับหน่วยงานอื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงนางสาวข้างขึ้นซึ่งอยู่ห่างมาคนละจังหวัด ที่พักในกรุงเทพฯ นั้นถูกเก็บเงียบ สื่อแทบไม่เคยเห็นหน้าเจ้าหล่อนขัดข้องขาเกี่ยวกับที่มาของคำร้องขอความช่วยเหลือในแซตบอตจึงยังดำเนินต่อไป พร้อมกับการคาดเดาและทฤษฎีสมคบคิดนานา

กระทั่งการอุบัติของคดีฆาตกรรมนายแพทย์ไต้ อินทรวีเชียรพันธ์ที่ถูกทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุอย่างจงใจ ได้นำไปสู่การสืบสาวตัวบทของ นิทานเวตาลอีกครั้ง – และแน่นอน ถูกโยงกับแซตบอตต้นเรื่องอย่างเอิกเกริก! ฆาตกรคดีนี้ใช่เพียงสังหารเหยื่ออย่างเหี้ยมโหด ความอูกอานนั้นยังประหนึ่งยกมิดจ์เจ้าหน้าที่ตำรวจให้กลับไปให้ความสำคัญที่มาของแซตบอตดังกล่าวอย่างไม่อาจเลี่ยง

สารนิยยังจำได้ คลิปข่าวสัมภาษณ์นายเข้มทิศช่วงนั้น เห็นได้ชัดว่ามุมปากหย่นของชายแก่ยิ่งยงสูง ราวกับว่าความตายของเหยื่ออีกรายคือเครื่องบูชาัญชลานของแก เวลาดวงจันทร์นั้นมองเมื่อไรก็ชวนชวนลก ขณะเดียวกันเจ้าตัวก็ประชดประชันโดยทำที่ต้อนรับตำรวจอย่างดี ถึงกับกำชับให้นางสาวข้างขึ้นให้ความร่วมมือด้วยอีกคน

ผลปรากฏ มีข้อผิดพลาดในการสร้างบอตจริง ๆ ข้างขึ้นเผลอเขียนคำสั่งซ้ำ ข้อความขอความช่วยเหลือจึงถูกเลือกแสดงดีกว่าข้อความอื่น

อย่างไรก็ตาม กว่าจะถึงข้อสรุปนั้น อินทวิก็ใส่ชุดจนสังครมรอบตัวข้างแรมเริ่มยอมเปิดปากว่า ประโยค ‘ช่วยด้วย’ ของเด็กสาวผู้จากไปที่แท้มีเบื้องหลังมากกว่าแค่ที่เด็กสาวเคยโพสต์ตอบเพื่อนว่า ‘เราดูหนังชาน้ำตาไหล ปวดท้องมาก’

‘แรมเขาเป็นคนมีปัญหานะพี่’ ครั้งหนึ่งเพื่อนของข้างแรมให้สัมภาษณ์โดยปิดหน้าพรางเสียง ‘พูดดันมาก เอาเขาไปเปรียบเทียบกับพี่ขึ้นตลอดจนแรมกลายเป็นคนไม่มั่นใจเลย ออกมาข้างนอกก็ไม่ค่อยกล้าคุยกับใคร

ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมแล้ว พอดูเป็นคนแปลกๆ เพื่อนเลยชอบแกล้ง’

‘เท่าที่อาจารย์พอจะทราบ ทางบ้านไม่ชอบให้ช่างแรมเป็นนักเขียนนะคะ ที่แกเลือกเรียนศิลปศาสตร์นี่ก็เหมือนกัน อาจารย์เชียร์ตลอดจนว่าเขาเป็นคนมีพรสวรรค์ อย่าท้อ นานๆที่เราถึงจะมีเด็กที่อินกับงานวรรณกรรมวรรณคดีขนาดนี้ นิยายที่เขียนเอง เขาก็เอาเรื่องพวกนี้ไปผสมด้วย น่าเสียดาย นักอ่านในเว็บมีแต่เด็กๆ ไม่ค่อยชอบกัน-’

‘-แรมโดนด่าด้วยครับ บางทีชีวิตมีปัญหา อัปเรื่องซำก็โดนไล่ให้ไปตาย เคยมีคนอ่านงานของมันเป็นสามหน้าแล้วเอาไปด่าลงทวิตเตอร์ มีพวกไล่จับผิดจนด่าตรรกะบังมั่ง ใช้คำผิดมั่ง ทั้งที่พวกนั้นไม่รู้จักศัพท์เองแท้ๆ-’

‘-พอมันแคปทวิตของแอ็คเคานต์นั้นมาบนในเฟซส่วนตัว ก็มีเพื่อนในเฟรนด์ลิสต์มันแคปไปให้ทางนั้นแชนล่อคนมาช่วยกันย่ำต่อ คุณว่ามันตลกมัยอะ ด่ากันซะเยอะว่าแรมมันแคปคนนั้นมาให้คนอื่นด่าจนเสียชื่อ แต่ทุกวันนี้ยังไม่เห็นมีใครรู้เลยว่าอีกคนนั้นมันชื่อจริงว่าอะไรแน่ แต่ทุกคนรู้จักเรียลไอ้แรมหมด-’

‘-สุดท้ายเลยรวมหัวกันเหยียบไอ้แรม-’

‘-ใช่ค่ะ เรื่องนั้นเกิดขึ้นไม่นานก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ’